ARANIYOR! BULANA· 10.000 LİRA

Akbaba

— PLAJLAR AÇILDI —

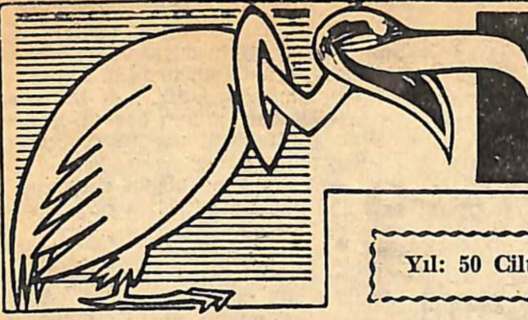
— Oh, nihayet şehrin sıkışıklığından kurtulduk!..

size bir MÜJDEMİZ var!

MÜJDE ÇEKİLİŞİNDE
HARBİYE ve FENERBAHÇE'de LÜKS
APARTMAN DAİRELERİ ve
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ SİZLERİ BEKLİYOR
SON PARA YATIRMA TARİHİ 16 HAZİRAN
TÜRKİYE
GARANTİ BANKASI

(Ak. — 85)

Yıl: 50 Cilt: 22 Sayı: 26 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 14 Haziran 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

ASPİRİNSİZ...

BAŞI ağrıyan bir kimsenin bu derdin kaynağını araştıracak ve ilâcını alacak yerde ağrıya ağız dolusu söğerek kafasını yumrukladığını görseniz ne dersiniz?

— Sapıtmış, dersiniz her halde.

Oysa kendisini rahatsız eden durumlar karşısında hiçbir işe yaramıyacak öfkeli tepkiler göstermek insanoğlunun en köklü huylarındandır.

İlkel insanlar, denizde fırtına uzun sürerse dalgaları sopayla döverler.

Aynı tutumun örnekleri «uygar» insanın davranışlarında da eksik değildir: Onaramadığı radyoyu tekmelemesi gibi...

En kötüsü, insanların karşılıklı davranışlarına akıl erdiremedikleri zaman biribirlerine de «onarılamayan radyo» muamelesini reva görmeleridir.

Şimdi en uygar saydığımız Avrupa ülkelerinde çok yakın çağlara kadar akıl hastaları zincirlerle dövülüp yılanlı kuyulara atılır, kilisenin buyruğundan çıkanlar diri diri yakılır, suç işleyen yahut «topluma karşı halleri görülen» kişiler en korkunç belâlara sürüklenirlerdi.

Yirminci Yüzyıl kafası, anti - sosyal insan davranışlarına akıl erdirme ve bunları düzeltme yolunda büyük ilerlemeler kaydetti. Artık şu ya da bu yoldan toplumun normal saydığı tutumun dışına düşen kişiler yalnızca öfkeyle karşılanmıyor; bunların davranışlarının gerisindeki sosyal ve psikolojik nedenlerin anlaşılıp giderilmesine ve öylece toplumun o türlü tehlikelerden korunmasına da çalışılıyor.

Yazık ki Türkiye'de aydınlar henüz bu gelişmeye yeterince katılabilmiş değiller. Her konuda kamuoyunu aydınlatma görevini yüklenmiş olanlarımız bile kendilerini kızdıran çetrefil durumlar karşısında akıllarının araştırıcı projektörünü söndürebiliyor, söğüp saymakla yetinebiliyorlar.

Geçen hafta o davranışın yeni bir örneğini gördük.

Filistin'deki topraklarını geri alma dâvası güden Arap örgütleri tarafından görevlendirilmiş üç Japon teröristi İsrail'in bir havaalanında çevreye yaylım ateşi açtı, birçok mâsum insanı öldürdü yahut yaraladı.

Bunun tüyler ürpertici bir cinayet, âdeta bir delilik olduğuna şüphe yok.

Bir kavgaya doğrudan doğruya karışmamış kişilerin canını tehlikeye sokan her davranış korkunç bir insanlık suçudur. (Bir şehri havadan bombalamak yahut sulara mayın döşemek de öyledir.)

Böyle bir büyük suçla karşılaşıldığı zaman ne yapmak gerekir?

Kızmak mı? Suçu lânetlemek mi? Suçluları yakalamak, cezalandırmak, etkisiz kılmak mı?

Elbette. Bunların hepsi yapılır, yapılmalıdır.

Ama... başka?

Eğer o kadarla yetinirsek, o büyük suçu işleyenleri, o noktaya getirmiş olan nedenleri araştırmazsak, anti - sosyal davranışın kaynağını kurutmaya çalışmazsak, aynı belâyla ileride tekrar karşılaşmamız ihtimalini hiç azaltmamış sayılırız.

Filistin'de ata yadigârı topraklardan çeyrek yüzyıl önce zorla sürülüp çıkarılmış ve o gün bugün gitgide artan bir kin denizinde kıvranmış yüzbinlerce insan var. Bunların durumlarının bütün insanlık için bir yüzkarası olduğunu İsrail'liler de saklamıyorlar. Çadırlarda sürünmelerine artık son verilmesi ve yürekler acısı dertlerine bir çözüm bulunması gerektiğini bütün gözlemcilerle birlikte onlar da söylüyorlar.

Öyleyken yıllar yılları kovalıyor, Filistin mültecilerinin dertlerine devâ olacak hiç ama hiçbir şey yapılmıyor. Umutlarını yitirdikçe bu perişan insan yığınları da günden güne çılgına dönüyor, köşeye sıkışmış kedi gibi sağa sola tırmık atıyorlar.

Geçen haftaki havaalanı katliâmı, o delice tırmıkların sonuncusu.

Tekrar belirtelim ki, bunları, o katliâmı mazur göstermek yahut suçu hafifletmek için yazmıyoruz. Havaalanında günahsız insanlara yaylım ateşi açılmasının hiçbir açıdan savunulamıyacak bir çılgınlık olduğu, ayrıca Filistin mültecilerine de hiçbir yarar sağlamıyacağı, tam tersine bütün dünyayı onlara kızdıracağı besbelli.

Ancak sırf bunu söylemekle ve suçluları lânetlemekle yetinirsek Filistin sorununun çözümlenmesine yardım etmiş olur muyuz? İleride öyle olaylar gitgide büyüyerek tekrarlanmaz mı? Yine kanlar dökülmez, mâsum kişilere karşı yeni suçlar işlenmez mi?

Suçluları lânetlemenin yanısıra temeldeki soruna kamuoyunun dikkatini çekmek hem gerekli bir tedbir, hem de en basit gazetecilik görevi değil midir?

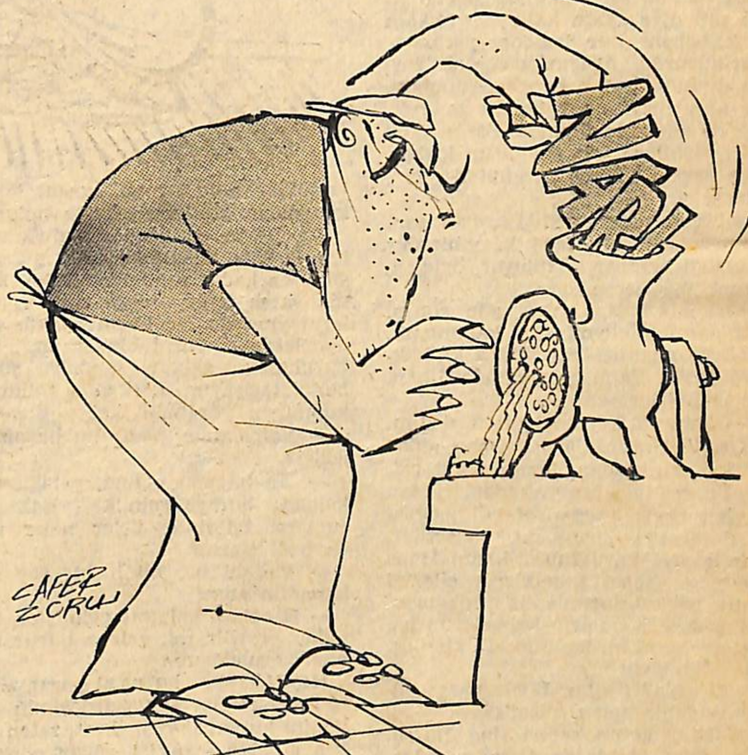
Türk basını yazık ki geçen hafta ki olay karşısında bu görevi hiç yerine getiremedi. Bütün gazetelerimizde tek yönlü bir söğüp sayma kampanyası açıldı. Günlerce baş sayfalarda iri lânet başlıkları yayınlandı. En etkili gazetelerin en ağırbaşlı sütunlarında bütün Araplara «sersemler, aptallar, mankafalar» diye çatıldı.

Ama facia niçin oldu? Temelindeki sorun nedir? O sorun nasıl çözümlenebilir, böyle faciaların tekrarı nasıl önlenebilir?

Böyle sorulara ışık tutacak tek satır yayınlanmadı basınımızda.

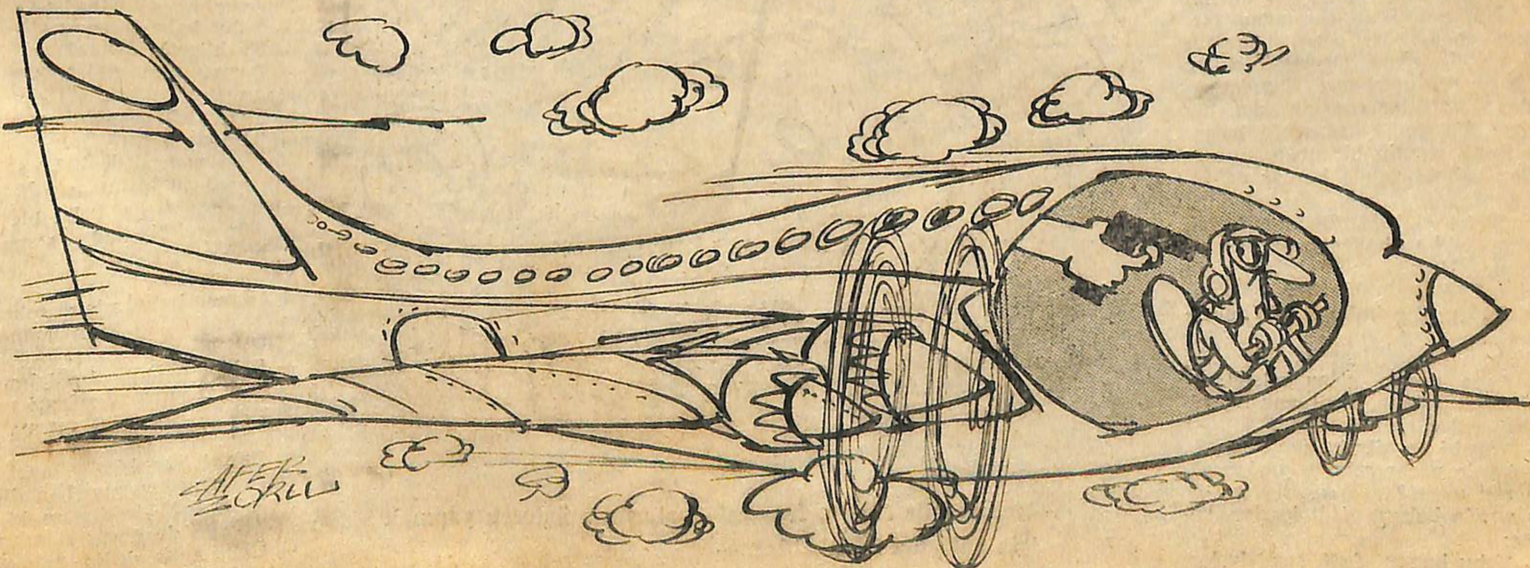
Bu basının kendi başağrılarımıza da aspirin olamayışına şaşılır mı?

AKBABA

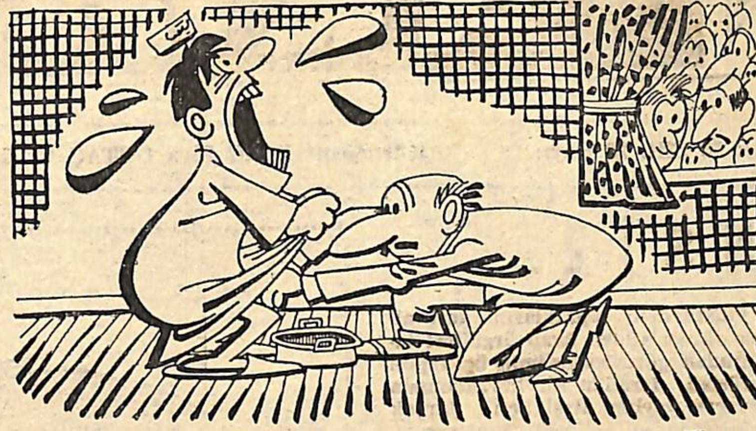

— Kasaplar, narha karşı çıktı. —

— Dünyanın her yerinde uçak kaçırılıyor. —

HAVA DURUMU!

Şenlik Var!

HEP Almanya'dan Türkiye'ye gelin gelecek değil ya, bizim kızkardeş de gitti bir damat getirdi. Pek seviyorlar bu adamlar galiba Hans ismini, bizim damat beyin ismi de Hans... Gerçi bu evliliğe ailede hepimiz biraz bozulur gibi olduk ama, Hans'ı anladıktan ve kardeşimize olan sevgisini gördükten sonra kabullenmek zorunda kaldık... Gerçekten Hans çok iyi bir insandı. Kardeşimin bir dediğini iki etmiyor, hele babama öyle bir saygı gösteriyordu ki, hani biz evlât olarak babamıza o denli saygı göstermiyorduk. Babam içeriye girince, sanki sınıfa bir öğretmen girmiş gibi rap diye ayağa kalkıyor, imkânı yok, babam otur demeden yerine oturmuyordu. Ayağını uzatmak şöyle dursun, bacak bacak üstüne bile atmıyordu ne babamın önünde, ne de annemin önünde. Sekiz aylık evli oldukları için de, bizim kızkardeş bayağı Türkçe öğretmişti ona... Bana:

«Kayinbirader» dediği zaman, sanki ağzından bin tane kayınbirader sözcüğü beraber dökülüyor, öyle samimi, öyle içten...

Geldiklerinden onbeş gün sonra, bir pazar günüydü. Geç kalkmıştık. Kahvaltımızı henüz etmiştik ki, baktım bizim Sami ve yanında İlhan, çıkagelmişler.

— Buyrun buyrun içeriye, dedim.

Geçtiler oturdular... Daha onlar yerine oturmadan, kapının zili çaldı. Bu kez babamın arkadaşlarından Ferhat beyle, Osman efendi... Onları da içeriye buyur ettik. Geçtiler, baş köşeye kuruldular. Bizim Hans sonradan gelen büyüklerin ellerini öptü, arkadaşlarımla da tokalaştı. Daha annem onların kahvelerini hazırlamamıştı ki, kapının zili yine öttü... İçimden:

«Hayrola? dedim. Böyle pazar günü ikidebir gelen misafir?»

Koştum açtım kapıyı yine. Bu sefer bizim öteki biraderin arkadaşları, tam dört kişi. Birinin elinde de pırıl pırıl yeni bir tencere. Renkli selefon kâğıdına sarmış, bana uzatıyor...

— Şey, ne bu? dedim...

— Aaa, dedi güldü... Al canım al...

Eh, bizde âdettir ya, yeni evlenenin evine bir hediyeyle gidilir. Ama burası kızkardeşimin kendi evi değildi ki, hem de evleneli sekiz ay olmuştu. Nevse, aldım tencereyi, mutfağa bıraktım... O arada annem gördü elimdeki tencereyi:

— Ne o? dedi.

— Hiç, dedim, bizim biraderin arkadaşı Ferit getirmiş...

— Allah Allah, dedi annem, bunların hepsi sözleşmişler gibi... Git oğlum, komşu Cevriyanımlardan çay bardakları falan iste, evdekiler yetmez...

Ben kapıdan fırlarken, bir baktım sokağın başından bir kalabalık daha sökün etti... Ulan aman, yoksa bunlar da mı bize?... Bekledim bir kaç dakika, evet evet, bunlar da bize geliyorlardı. Ama içlerinde hiç tanıdığım yoktu ki. Sonradan farkettim, en arkadan gelen, babamın eski bir dostuydu. Demek ötekiler de baba dostuydular... Elimde çanaklar, bardaklar eve girerken, bir baktım, bu kez sokağın öte başından kısalı uzunlu bir grup...

Ulan vallahi galiba bunlar da bizim eve?

Osman'ın el kaldırdığını gördüm. Benim öteki mahalleden arkadaşım Osman... Hemen onur yanında da Kerim... Büroda beraber çalıştığımız Kerim... Kerim'in elinde de bir paket...

Koştum hemen içeriye:

— Anne, dedim, gelen gelene...

— Aman oğlum, dedi annem, niye geliyorlar acaba?

— Vallahi ne bileyim anneciğim?.. Böyle pazar sabahı, neden sökün etti millet?...

O sırada babam girdi içeriye, anneme:

— Yahu hanım, dedi, sandalyeler, koltuklar doldu yahu, koşun konu komşudan koltuk sandalye bulun..

Eh, evin en küçüğü olduğumuz için iş başa düşmüştü... Konu komşuda ne kadar sandalye, peyke, koltuk varsa topluyordum, ama gelenlerin yine de bir kısmı ayakta kalıyorlardı... Nasıl olmuştum, ter burnumdan akıyor, sandalye şunu bunu taşıyayım derken kollarım kopmuştu yorgunluktan...

— Yahu anne, nedir bu başımıza gelen?

— Ne bileyim oğlum, yatağından kalkan buraya gelmiş... Baksana şunlara, içlerinde neler neler var şu hediyelerin?

— Vallahi hiç mi hiçbir şey anlamadım anne...

— E oğlum kalkmış gelmişler, kapıdan çevrilir mi, gelene buyur demek zorundasın...

Hay Allahım, bu nasıl pazar ziyareti yahu? Şayet kızkardeşimin evliliğini kutlamaksa maksat, zaten on beş gündür evin içi gâvur göreceğiz diye dolup dolup boşalıyor ama, bu pazar günü niye millet akın etti bizim eve?...

Şeker kahve bitti, sağolsun komşular... Koşuyorum boyuna:

— Aman Seher hanım, kahveniz var mı?

— Aman Vecdiyanım, fazla sigaranız var mı?

Hadi pekiyi, bu uzaktan gelenler neyse ne, ya şu komşu erkeklerine n'oluyor? Sanki bizim sıkıldığımız bize yetmezmiş gibi, onların ne işi var pazar sabahı evimizde? Asaf bey:

— Yoo yoo, sıkıldığınızı bildiğim için ben kendi sandalyemle geldim, diyor.

Ulan iyi halt ettin, yarın gelsen olmaz mıydı?

Ârif bey:

— Yoo sakın ha, bana kahve istemez, diyor, biz şurada bitişik komşuyuz canım!

Pekiyi ulan, gözüne çöp mü düştü? Ne işin var böyle sabah sabah bizim evde, git otur evine, aç radyonu, şarkını türkünü dinlesene...

Odalar boydan boya doldu, gelsin millet bahçeye... Bahçeyi dolduruk, gelsin millet sandık sepet odasına... Hans da bizim gibi şaşkın, durup durup:

— Yortu vardır? diyor...

— Git ulan bırak yortusunu, tortusunu, zaten canım burnumdan çıkıyor, ben ne bileyim?

— Âdettir sizde, toplanılır hep pazar sabahi birinin evinde?

Allahım, sen bana sabırlar ver... Sırıttım:

— He, dedim, âdettir bizde, toplanılır böyle pazar sabahı birinin evinde...

— Ha çok güzel, yapılacak sohbet?

— Git Allahını seversen enişte başımdan...

Onca kalabalığı gören, mahallenin nohutçusu çekirdekçisi dururlar mı, biraz sonra bir baktım bizim kapının önünde bağrışıp duruyorlar:

— Nohut var çekirdek var, macun var! diye...

Ama anlamadığım tek şey, hiç kimse hanımını getirmemiş de yalnız erkekler... Çok geçmedi aradan, baktım iki kişi daha çıkıp geldiler, birinin elinde bir ses cihazı. Sordu:

— Abdülkadir beyin evi burası değil mi? diye.

— Evet, dedim...

Sıntarak girdiler içeriye... Zayıf olanı, hemen ses cihazını yerleştirdi, hoparlörleri taktı, telleri döşedi...

— Yahu anne n'oluyor?

— Hişş, ne bileyim oğlum?

— Amman baba, bu nedir?

— Sus oğlum duyacaklar, bakalım nedir, ben de anlamadım ki...

Az sonra anladık... O iki adam geçtiler mikrofonun başına, başladılar gürül gürül mevlût okumaya... Koştum anneme:

— Yahu anne bugün dedemin öldüğü gün mü?

— Yoo oğlum...

Koştum pedere:

— Yahu baba, bugün ninemin öldüğü gün mü?

— Yoo oğlum, anamın öldüğü tarihi nerden bileyim ben?...

— Pekiyi bu gürül gürül okunan mevlût niye ki?

— Bilmem ki oğlum... Haydi durma sen, koştur git beş kilo kadar şeker al gel...

— Amman baba bugün pazar, nerde açık şekerci dükkânı bulabilirim ki?

— Nereden bulursan bul, açtır, et, rezil olacağız millete...

Koştum gittim çarşıya. Bereket bir açık bakkal dükkânı buldum, adamın ne kadar bayat şekeri varsa aldım geldim... Bir taraftan mevlûdü okuyanlara ters ters bakıyor, bir taraftan da millete şeker dağıtıyorum... Adamlar da hani öyle iştahla okuyorlar ki, taa dört sokak öteden duyuluyor... Sesi duyan da boyuna koşup geliyor...

Mevlût bitip de, tüm milletin:

— Allah kabul etsin, dediğinde hâlâ evcek, bu mevlûdün niye okunduğunu, kime okunduğunu bilmiyorduk. Tam mevlût bitmişti ki, bu sefer kapıya eli çantalı biri geldi.

— Buyrun buyrun, dedim...

— Kusura bakmayın geciktim, dedi.

— Yaa yaa mevlûde yetişemediniz, mevlût bitti, dedim.

— Oh, dedi adam, memnun ve beşuş bir çehreyle, demek zamanında gelmişim. Efendim bugün burası beşinci de...

— Anlamadım, ne beşincisi?

— Sünnet efendim, sünnet...

— Sünnet mi?

Ulan vallahi deli olmak işten değil, evin en küçüğü benim, otuzbir yaşında, kim sünnet olacak bu evden? Koştum babama:

— Baba, dedim, kim sünnet olacak?

Adam bozuldu:

— Ne sünneti? dedi.

— Kapıya sünnetçi gelmiş...

— Aman oğlum, kalabalığı görüp gelmiş olmasın?

— Gel de bak, dedim...

Koştuk gittik kapıya. Babam:

— Aman beyefendi, yanlış adres almış olmayasınız? dedi sünnetçiye.

— Yoo, dedi adam, bakın...

Bir dâvetiye uzattı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

«Oğlumuz Hans Klinger'in, Meşrutiyet mahallesi, No: 13'teki evimizde yapılacak olan mevlûtlü sünnet cemiyetine teşriflerinizi rica ederiz.

Kayınbabası Abdülkadir.»

— Yahu baba bu ne.

— Ne bileyim oğlum?...

— Desene tüm millet bunun için toplanmışlar?

— Yaa, dedi sünnetçi, yanlış gelmemişim değil mi?

— Yoo yoo, dedi babam, yanlış değil, hani şu bizim arkada da bir sünnet olacaktı da, belki biz size orası için gelmişsiniz sanmıştık... Buyrun içeri...

Adam girdi...

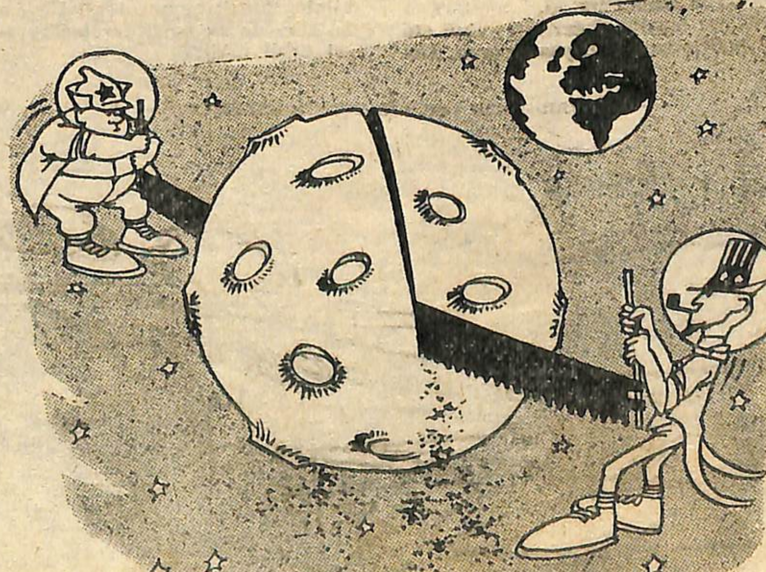
— Amman baba, adamı soktun içeriye, şimdi tutup kimi sünnet edeceğiz?

— Pekiyi oğlum, şimdi bunca insanı sünnet yapmadan geri mi göndereceğiz? Bize bu oyunu yapan yapmış bir kere...

— Pekiyi iste, kimi sünnet ettireceğiz, onu soruyorum ben de?...

Öyle berbat bir durum ki. O sırada annem de koştu geldi.

— Üüüü anne, dedim haberin yok, sünnetçi de geldi.

— Amerika ile Rusya, feza çalışmalarını müşterek yapmak için anlaşma imzaladılar. —

Ecevit, CHP'li parlâmento üyelerinin tutumunu beğenmiyor. — Gazeteler —

— Paşa'ya bağlıyız!

— Nee, sünnetçi mi?

— Babam aldı bile onu içeriye...

— Pekiyi ayol, burada sünnet edilecek çocuk yok ki...

— Varmış var, kızkardeşimin kocası Hans...

— Anlamadım...

— Yahu işte, bizim adımıza birisi dâvetiye bastırmış, yollamış millete. Ben şimdi anladım niye hiç kadın gelmediğini... Pekiyi baba şimdi ne yapacağız?

Babacığım boncuk boncuk terliyordu... Dedim ki:

— Gelen misafirlere olduğu gibi anlatsak bu muzipliği?

— Sakın ha, dedi, şerefim iki paralık olur... Olmaz!...

Annem:

— Şuradan bir fakir çocuğu bulup gelemez misiniz, bâri onu sünnet ettirsek?

— Hiç olur mu anne? dedim. Dâvetiyede Hans yazıyor...

— Al başına sırmalı heybeyii...

Babam:

— Çağır bana şu Hans'ı, dedi...

— Yoksa koca adamı sahiden mi baba? dedim.

— Oğlum bir konuşalım bakalım, belki beni kırmaz...

Çağırdım geldim Hans'ı... Babam:

— Oğlum, dedi... Vallahi ocağına düştük...

Anlamadı Hans:

— Kim düştü ocağa, felâket, dedi...

— Yok yok öyle ocağa düşme değil, dedim.

Babam devam etti:

— Birisi bize oyun yapmış... Hay Allah nasıl anlatsam ki...

Bana döndü babam:

— Oğlum nasıl anlatalım buna? Hay kız, ne diyeyim ben sana, gözlerin çıkmasın inşallah... Bak oğlum Hans, şimdi şey var ya şey, biz senin şeyini kestireceğiz.

— Neyi?

Babam, anneme gitmesi için işaret etti... Annem gittikten sonra:

— Şeyini şeyini, dedi babam...

— Ne şeyini şeyini?

— Oğlum resmini mi çizsek ne yapsak buna?

— Vallahi bilmem ki baba?

Babam kulağına bir şeyler söyledi, yine de anlamadı.

Ulan ama da kaz kafalı oluyor şu herifler be? Babamı çektim kenara, Hans'a:

— Bak, dedim, bak... Bu ne bu?

— Piçak...

— İyi bildin... Bu da o, değil mi? İşte bıçakla seninkini keseceğiz?

— Nee! diye bağırdı...

Hemen babam tutuverdi ağzını:

— Hişş, dedi, misafirler duyacak!

Sımsıkı iyice yapışmışım kolundan Hans'ın... Bağırıyordu boyuna:

— Ben gider polise, siz kesecek benim şeyi!...

— Oğlum yanlış anladın, bu sünnet...

— Sünnet münnet kesecek benim şeyi...

— Bak bak, dedi babam, bunca adam niye toplandılar biliyor musun? Bunu görmek için...

— Ha seyirci, kesecek benim şeyi, bunlar seyredecek? Olmaz... Tamamdir benimki... Kesin başkasininki...

— Hay Allah, ulan oğlum biz kestirdik...

Babama göz attım. Sonra Hans'a:

— Bana bak, dedim, ya bu iş olur, ya da pılını pırtını topla, yallah geldiğin yere, sana karı marı yok...

— Peki, benim kari ister boyle?

— O istiyor ya... Hiç acı duymayacaksın ki hemen olup bitecek...

Zavallı Hans, babamdan daha iri iri terler dökmeye başladı O denli çaresiz kalmıştı ki, sonunda boynunu büktü:

— Peki, dedi...

İçerde hem sünnetçi, hem de millet sabırsızlanmışlardı. Bu arada sünnetçi hazırlıklarını yapmış, âletlerini bir bir dizmişti çantanın üzerine...

Hans'cık, kalb ameliyatına giden bir hasta gibi, titreyen bacaklarla girdi içeriye:

— Yalniz, dedi, benden bir şart, girmesin kimse içeriye...

Sünnetçiyle ikisini yalnız bıraktık... Biraz sonra içerden bir feryat yükseldi:

— Yandiii anaaaa!...

Muzaffer İZGÜ

YELPAZE

AVCILARIN vurdukları kara hayvanlarıyla kuşlara, çoğu insan acır da, balıkçıların tuttukları balıkların kederli sonlarına pek aldıran olmaz.

Oysa olta iğnesiyle damağı parçalandıktan yahut ağlarda çırpınarak yakalandıktan sonra bir saat havada can çekişmek, tüfekle pattadak vurulmaktan daha berbat bir ölümdür her halde.

Öyleyse niçin acıyanı azdır balıkların?

Onları aptal görürüz de ondan. Balıkların duygu ve düşünce yeteneklerinin kuşlarınkiyle kara hayvanlarınınkinden çok daha az olduğuna inanarız. Onun için, yaralı ceylânların ağladıkları, kuğuların boyunlarını büktükleri, fillerin Mezarlıklar Müdürlüğüne dilekçe yazdıkları falan gibi bir sürü masal uydurulur da, balıklar üstüne «derya içinde oldukları halde deryayı bilmedikleri» iddiasından başka hiçbir şey söylenmez.

Onlara yakıştırılan bu aptallık, deniz avcılarına da bulaştırılır. Ünlü tarifini bilirsiniz balıkçılığın:

— Oltanın bir ucunda nâdiren bir balık, öbür ucunda her zaman bir alık...

Sırf gülünç kafiyeden yararlanmak için ortaya atılmış bir iftiradır bu tanımlama. Balıkçılar alık değil tam tersine genellikle kurnaz, hesapçı, işbilir, becerikli, hâsılı bankacı gibi kişilerdir. Kara avcılarından farklı olarak dağ taş dolaşmaz, oturdukları yerde azıcık yem yatırımıyla koca koca balıkları tavlarlar.

Avcılıktan hemen hiç para kazanılmadığı halde, yeteri kadar geniş çapta yapıldığı zaman balıkçılığın sürekli kâr sağlayan bir iş olabilmesi bundandır.

İçine kâr konusunun karıştığı her işte olduğu gibi bu alanda da üretim düzenlemesine gidilmiş, «kanunlara uygun» ve «kanunsuz» ayırımı yapılmıştır.

GIRGIR

İnsanlar o alanı yasalarla düzenlemeye çalışırken balıkların değil kendilerinin çıkarlarını düşünmüşler, deniz avcılığı yapılan yerlerde verimi azaltacak usulleri kanunsuz saymışlardır.

Bu ayırıma göre balıkların teker teker oltayla dolandırılarak yahut deniz yüzüne yakın yerlerde ağlarla pusuya düşürülerek yakalanması «iyi», dinamit, trol, gırgır gibi yuvalarına ve yumurtalarına da zarar veren usullerle avlanması «kötü» diye nitelendiriliyor.

Kanunlara uyan —ve genellikle küçük çapta çalışan— «iyi» balıkçılarla öteki usullere başvuran kaka meslekdaşları arasında sürekli bir çekişme var.

Geçenlerde İzmir'de o yüzden bir komedi seyredildi.

Cici balıkçılar, oradaki meslekdaşlarından bazılarını gırgırcılıkla suçlamışlar. Ege Balık Avcıları Cemiyeti Başkanı bu iddiayı yalanlamak için bir basın toplantısı düzenlemiş. Ama gelememiş toplantıya.

Çünkü tam o sırada kendi teknesi gırgırda yakalanmış!

Haberi Anadolu Ajansı verdi, birçok gazeteler göze çarpacak biçimde yayınladılar; binlerce okuyucu da gülerek okudu her halde.

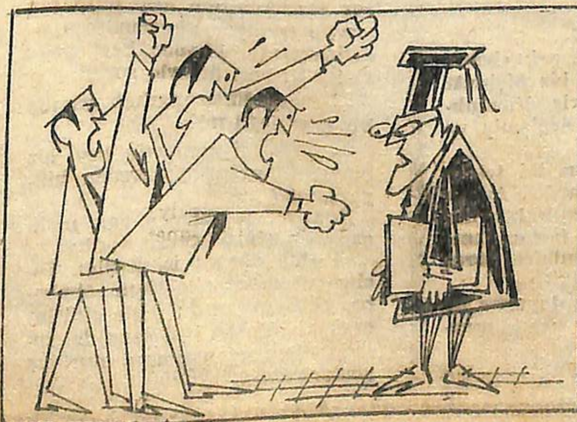
Profesyonel düşmanlarından birinden kaderin aldığı intikamı anlayabilselerdi balıklar da ne kadar gülerlerdi kimbilir!

Ama ben, bizim hesabımıza (yâni Türk toplumunun üyeleri hesabına) bu durumda fazla garipsenecek bir taraf göremiyorum.

Bizlere talkını verip de kendi salkımı yutan, hepimizi balıktan alık yaratıklar yerine koyan, kimimizi çeşitli olta yemlerine takarken, çoğumuzu da ağlara dolaştıran öyle toplum gırgırcılarımız var ki!

Ege Balık Avcıları Cemiyeti Başkanının günahı, onların yedikleri herzelerin yanında balinaya yanaşmış hamsi gibi kalır.

Refik ERDURAN

— Bir profesör, judo dersi alıyor. —

50 YILIN DERLEYEN: KUDRET SİNAN

AKBABA ANTOLOJİSİ

YILDIZ

ADAPAZARIndan ayrılalı üç dört saat olmuştu. Halbuki öğretmen olarak atandığı Samanlı köyünün bir, bilemedin birbuçuk saat süreceğini ona söylemişlerdi. Mutlaka yanlış bir yoldan yürümüş olmalıydı. Karanlık bastığı halde ne köyden bir eser vardı ne de ıssız yollarda bir can yoldaşından. Şimdi ne yapacaktı? Geceyi kırda açıkta geçirmek hiç de işine gelmiyordu. Kalbindeki ürperme ile ne olursa olsun tuttuğu yolda ilerlemek ve ilk raslayacağı köyün birinci evine başvurmak kararını verdi. Bu dolaylardaki Çerkeslerin çok konuksever olduklarını duymuştu. Aziz efendi, okuldan çıktıktan sonra ilk defa olarak bir köye atanan bu yirmi yaşındaki genç, elindeki küçük çantasıyla, yıldızların şaşkın bakışları altında durmadan yürüyordu. Arada bir uzaklardan yakınlardan köpek ulumaları geliyordu. Ne var ki yorgunluğu arttıkça azim ve ümidi de gevşemeye yüz tutmuştu. Derken bir yolun büklümünde uzaktan birer ümit ışığı gibi parlayan bazı sönük ziyalar gördü. Vardı vardı. Kendini bir evin önünde buldu. Ne olursa olsun kapıyı çaldı. Kapı açılınca kendini rüyada sandı. Ona kapıyı açan sarışın, mavi gözlü bir kadın ya da kızdı. Aziz efendi dili dolanarak durumunu ona anlattı. Tatlı dilli bu kız ya da kadın:

— Sizin gibi bir Tanrı misafirini hiç ortada bırakır mıyız? Buyrun, dedi.

Girdiği oda son derece temiz ve derli topluydu. Çantasını bir kenara kovdu. Evde güzel kızın «nine» dediği yaşlı bir kadından başka kimse yoktu. Konuşmalardan da anladı ki bu gece baba geç kalmıştır ve gelmiyecektir. Kendisine küçük bir tepsi içinde çorba, söğüş ve peynir ikram ettiler.

Şimdi misafir sanki evin efendisiymiş gibi bir rahatlık hissetmeye başlamıştı. Mavi gözlü kız, süslü bir kelebek gibi etrafında dolaştıkça, misafir arada bir gözlerini kaldırmaya cesaret ediyor; omuzdan kollara, dolgun göğüslere ve kalçalara dökülen gür saçlara şaşkın hayran bakıyordu. Biraz önce ıssız gecede, ıssız dağ yollarında kalmışken şimdi şu âhûya raslamış olmak ne büyük talihti.

İstiyordu ki ona hoş görünsün, bir şeyler anlatsın, lâtifeler etsin. Fakat kendi hareketlerini sevimsiz, sözlerini mânasız bularak buna cesaret edemiyordu. Bir ara, ninenin dışarıya çıkmasından faydalanarak, ona adını sordu. Aldığı cevap da güzeldi: Yıldız...

— Ne hoş adınız var, dedi. Hem de sahibine ne kadar çok yakışıyor!...

Yıldız'ın kızaran çehresinde tatlı, mülâyim bir tebessüm dalgalandı. Aziz efendi daha bir şeyler söyleyecekti. Fakat bu aralık nine odaya girdi ve misafire yorgun olduğunu, yukarıda kendisi için bir yatağın hazırlanmış olduğunu haber verdi.

Yorgunluğuna rağmen sabaha kadar Yıldız'ı dinlemeye candan hazır olan misafir —ister istemez— merdivenlere sürüklendi. Kendisine yol gösteren yaşlı kadına teşekkür etti. Gösterilen küçük odaya girdi.

Şimdi tertemiz bir yatağın içindeydi. Çok yorgun olduğu halde bir türlü gözüne uyku girmiyor, dışarıdaki yıldızlara bakarak aşağıdaki Yıldız'ı düşünüyordu.

Yarı dalgın, hülyalar içinde yüzerken bir ara kapısının hafifçe vurulduğunu duydu. Heyecandan kısılmış bir sesle sordu:

— Kim o?...

— Benim efendim: Yıldız. Uyumuş olmanızdan korkuyordum. Rahatsız olacaksınız ama acaba yanınızda birisinin yatmasına izin verir misiniz?

Genç adamın az daha kalbi ağzına gelecekti. Telâştan boğulur gibi bir sesle cevap verdi:

— Elbette efendim, teklif mi var? Bilâkis çok memnun olurum.

Son kelimeleri ümit dolu bir sesle fısıldar gibi söylemişti. Kalkıp kapıyı açacağı zaman dışarıdaki temiz ve berrak ses, yumuşak bir âhenkle devam etti:

— Teşekkür ederim. O halde gidip amcama haber vereyim de gelsin. Biraz önce babamla birlikte geldiler. Bir iki de misafir getirdiler. Yatacak yerimiz kalmadığı için sizin yatağınızın bir köşesinden yatırmayı düşündük...

Beş dakika sonra Aziz efendi'nin yanında, Zühre yıldızına karşılık Büyükayı cinsinden bir adam horluyor ve dışarıdaki alaycı yıldızlar sanki ona göz kırpıyordu.

BİR SOYGUN

HAYDAR bey sabahleyin erkenden polis merkezine koşarak, karşısına çıkan komiser yardımcısına, bir akşam önce başından geçeni şöyle anlattı:

— Efendim; ben yakındaki mescidin yanındaki Kuyulu Sokakta otururum. Akşamları da Hüseyin Efendi'nin kıraathanesine çıkmak tek zevkim ve âdetimdir. Arkadaşlar oraya gelir, hoş beş ederiz. Fakat bildiğiniz gibi sokaklar karanlık, vukuat eksik olmuyor. Ne olur ne olmaz, babadan kalma Amerikan taklidi bir tabancayı geceleri yanıma almaya başladım.

Yemekten sonra, her zamanki gibi evimden çıkarken silâhımı arka cebime güzelce yerleştirmiştim. Evden çıktım. Zifirî karanlık... Tam mescidin köşesini döneceğim sırada yanımdan birisi hafifçe bana dokunarak bir gölge gibi sıyrılıp hızlı hızlı geçti. Doğrusu bu dokunmadan ve bu geçmeden içime bir şüphe düşmüştü. Zaten biraz da vehimli bir adamımdır. Hemen tabancama el attım; öteki elimle de cüzdanımı falan yokladım. Eyvah!... Baktım saatim yok. Bir saniyede bütün ceplerimi muayene ettim. Hayır yok, yok. Usta yankesici yanımdan sıyrılıp geçerken bizim baba yadigârı saati de sıyırıp götürmüştü. Şimdi ne yapayım? Dedim ya baba yadigârı...

İbrahim Alâaddin GÖVSA

Bir taraftan onun acısı, bir taraftan korku... Bir kaç dakika afalladım. Karanlığa alışan gözlerimle ileriye doğru bakınca hâlâ bana çarpan ve saati çırpan gölgenin hızlı hızlı ilerlediğini hayâl meyal farkediyorum. Hemen aklıma geldi: İyi ama ben bu silâhı niçin taşıyorum? Hakkımı ve kendimi korumak için değil mi? Biraz ilerisi ana caddeye yakın olmasa belki yapamazdım ama, bundan cesaret alarak derhal arkasından koşmaya başladım. İki dakika içinde ona sekiz on adım kadar yaklaşmış bulunuyordum. Korkudan sesimin titrediğini belli etmemeye çalışarak bağırdım:

— Çabuk saati diyorum, yoksa karışmam!...

Önümdeki adam vurulmuş gibi sendeleyerek döndü. Duvara dayandı. Bir eli havada olmak üzere, titreyen öteki eliyle koynundan saati çıkarıp uzattı. Heyecan ve korkudan yüzüne bile bakamadım. Onun için kim olduğunu tabiî tanıyamam. O caddeye doğru kaçarken ben de artık kıraathaneye gitmekten vazgeçerek soluk soluğa kendimi eve dar attım. Odamda hâlâ titreyen ellerimle lâmbayı yaktıktan sonra bana bir kahraman cesareti veren silâhımı: «Aferin çakar almaz» diye masanın üstüne koyarken bir de ne göreyim? Saatim, benim baba yadigârı saatim orada değil mi? Meğerse evden çıkarken onu yanıma almayı unutmuşum... Peki ya cebimdeki? Hırsızın benden çaldığını sanarak kimbilir hangi mâsum adamdan silâh zoruyla aldığım saat? «Acaba rüya mı görüyorum?» diyerek elimi cebime attım: Evet, adamcağızdan tabanca zoruyla aldığım saat koynumda duruyordu. Çıkarıp baktım: Hiç de tanımadığım yabancı bir saat. Bilmeyerek bir adam soymuştum. Onun için efendim bu saati size teslim etmeye getirdim.

Bu olayı dinlediği sürece komiser yardımcısının kaşı gözü bir acayip oynuyor, sinirlendikçe sinirleniyordu. Haydar bey sözlerini bitirince, öfkeyle sordu:

— Şimendüfer markalı gümüş bir saat değil mi?

— Evet ama muavin bey, siz bunun markasını nereden biliyorsunuz?

Komiser yardımcısı yarı mahçup yarı sinirli cevap verdi:

— Dün akşam izinliydim. Bizim çocuklara ebe lâzım olmuştu. Telâşım vardı; hızlı gidişim ondandı. Yoksa ben sana dalgınlıkla adam soymak nasıl olurmuş gösterirdim...

YENİ İLİM AKIMLARI

GEÇENLERDE Darülfünun (Üniversite) hocalarından Yusuf Ziya bey (o zamanların ünlü hukuk profesörü) bir konferans verdi. Bu konferansta bulunamayanları mahrum etmemek için, not ettiğimiz bazı bölümleri aşağıya alıyoruz:

1 — Eski Yunanistan'da aşk ve güzellik tanrıçası sayılan «Afrodit» Türkçeden alınma bir söz imiş ve aslı «avrat eti» imiş.

2 — Namus ve temizlik tanrıçası olan «artemis» aslı da «arı, temiz» imiş. (Gerçi Yunanlılarda bu tanrıçanın pek sözü geçmezmiş ama ne ise şimdi biz orasını karıştırmayalım.)

3 — Gün, şiir ve sanat tanrısı olarak kabul edilen «Apollon» da Türkçeden yürütülme imiş. Meğerse bunun da asıl adı «Alp oğlan» imiş.

Bir zamanlar Muallim Naci (Tercüman-ı Hakikat) gazetesinde medrese edebiyatına yeşil ışık yakarken o da böyle bilimsel örnekler verirdi. Meselâ «yıldırım» kelimesinin «yıldırmak» tan, «kaldırım» kelimesinin de «kaldırmak» tan geldiğini keşfetmişti.

Ancak bu konferanstaki bahisler onunkine benzemez; son derecede bilimseldir.

Sayın profesörün bu konferansından aldığımız cesaretle biz de bazı keşiflerde bulunduk. Bunları okuyuculara sunuyoruz:

1 — Tanrıların başı olan ve sonraları Romalılarda «Jüpiter» adını alan «Efes» de Türkçedir ve aslı «efe» dir. Bilindiği gibi Yunanlılar hemen bütün kelimelerin sonuna birer «s» harfi ilâve ederek konuşurlar. «aftos - piyos» kelimelerinde olduğu gibi.

2 — Güzel ve düzgün konuşma tanrısı olan «Hermes» in Türkçedeki aslı «horos» tur. Horozun ne kadar düzgün ve net bir anlatıma sahip olduğunu herkes bilir. Hele sabahları ve bir de tavuklara yeşillendiği zamanlar.

3 — Savaş ve kavga tanrısı olarak kabul edilen ve Lâtince'de «mars» denilen «Ares» in Türkçedeki aslı «ara, kes» olduğu açıkça göze çarpmaktadır.

4 — Müziği temsil eden ve şair Yahya Kemal'in ünlü:

Trenyen denizinde güneş alçalıyordu;
Keçi tırnaklı ilâh «Pan» kaval çalıyordu.

beytinde de adını etmiş olduğu «Pan» ın Türkçedeki aslı «bam» dır. Nitekim birini öfkelendirip onun sesini yüksek bir biçimde çıkartmaya «bam teline dokunmak» şeklinde niteleriz. Yunanlılar bu tele dokununca derhal kelimenin iki harfi değişmiş ve adı geçen ilâhın belden aşağısı keçiye dönüşmüştür.

5 — Eski Yunanlıların «şar» diye adlandırdıkları iki tekerlekli arabalar bal gibi bizim Anadolu'daki «kağnı» lardır. Ancak onların bizim ünlü «kağnı» yı nasıl olup da «şar» yaptıkları hususu kesinlikle belli olmamıştır. Aradaki bu büyük farkın incelenmesi Millet Kütüphanesi memuru Ali Emirî Efendiden sorulacaktır.

Yukarıdaki bilimsel keşiflerimizden dolayı gurur duyuyor ve bunların dil ve dil ilmi çevrelerinde büyük yankılar uyandıracağını umuyoruz.

KOLOMB'dan 500 YIL SONRA

Hafif yönüyle AMERİKA

Yazan: Sulhi DÖLEK

KADIN ÖZGÜRLÜĞÜ VE KONSERVE AÇACAĞI MEDENİYETİ ÜSTÜNE

NEDİR kadın özgürlüğü?... Hayır, bu konuda ne düşündüğünüzü değil, Amerika'da bu adı taşıyan hareketin nasıl yürüdüğünü biliyor musunuz, onu soruyorum.

Bilmemekle hiçbir kayba uğramazsınız. Kadın özgürlüğü hareketinin bayraktarlığını yapan eksik eteklerden çoğu da bilmiyor zaten ne istediğini.

Güzelce... Sigarayı zincirleme içiyor... Konuşmasına bakınca az buçuk mürekkep yaladığını anlıyorsunuz... Yirmiüç yaşındaymış... Başından iki evlilik geçmiş. Eski kocalarından aldığı nafakalar sayesinde geçim diye bir sıkıntısı yok. Kadın özgürlüğü hakkında ne düşündüğümü soruyor.

«Hiç düşünmedim.» diyorum, «Sen ne düşünüyorsun?»

«Erkek şövenistlerin —ne demekse— canı cehenneme!... Özgürlük istiyorum ben. Söz gelimi sadece dansa kaldırılmak değil, istediğim erkeği dansa kaldırabilmek istiyorum.»

Tutan mı var? Delinin zoruna bak!

«Bugün günlerden ne?» diye soruyorum.

«Perşembe.»

«Benim memleketimde kadınların çoğunun çamaşır günüdür perşembe. Hem otomatik çamaşır makinelerinde değil, leğende yıkar çoğu... Dere kenarında yıkayanlar bile var.»

Anlamıyor saçaklı.

İşi başından alırsak, Avrupa'dan ilk göçler sırasında gelen kadınların sayısı, erkeklerin sayısından çok daha azmış şüphesiz.

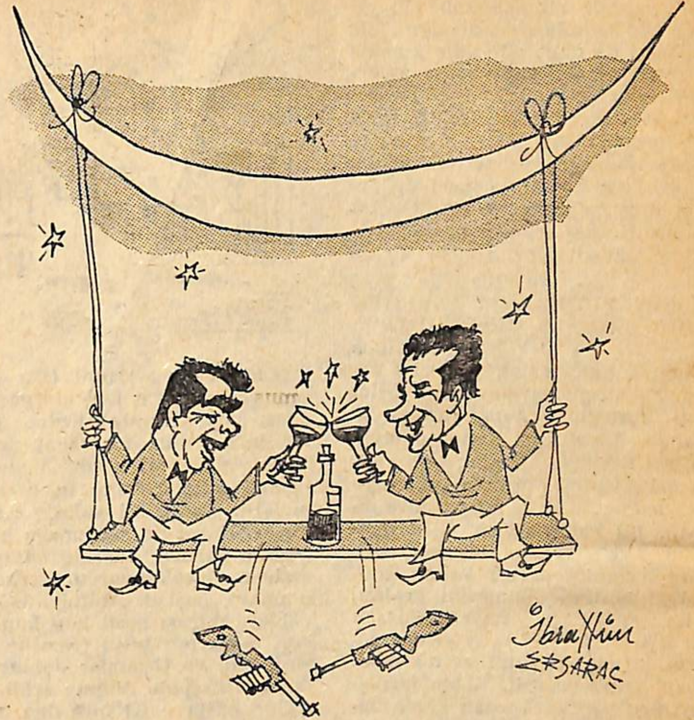
İmdi, gördüğünüz kovboy filmlerini gözlerinizin önüne getirin. Ne vardır kovboy filmlerinde kovboylardan başka? Bu kovboyların atları silâhları, şerifin kızı ve bir de barlarda şarkı söyleyen kadınlar vardır. Ama otuz tane kovboy varsa iki tane kadın bulunur. Böyle bir durumda kadının değerli, erkeğin değersiz olacağı apaçık... Anlaşıldı mı şimdi kovboyların neden biribirlerini sinek gibi öldürdükleri?...

Aradan çok zaman geçmiş şüphesiz. Amerika'daki kadınların sayısı yeterince artmış. Hattâ yeterinden de çok artmış. İlle velâkin «arz ve talep kanunu» erkeklerden yana çalışması gerekirken su koyvermiş. Kadınlar hâlâ değerli... Değerli olduğu şuradan belli ki, ortada fol yok yumurta yokken «İlle de özgürlük!» diye yırtınan güzelim ağızlara bir tokat atıp susturmaya hiçbir erkeğin eli varmıyor.

Bu günün ortalama Amerikan kadınının durumu bizimki gibi yarı gelişmiş toplumlardaki kadının durumuyla karşılaştırılınca, arada kolay kavuşamıyacak bir uçurum olduğu kolayca görülür. Bir kere Amerikan endüstrisinin yarısı, kadınların biraz daha rahat etmesi için çalışıyor. Her birinin yüzlerce türü olan bulaşık makineleri, elektrik süpürgeleri, çamaşır makineleri gibi sıradan şeyleri bir yana bırakalım. Elektrikli konserve açacakları, otomatik sebze soyma - doğrama makineleri de önemli değil. Gelgelelim şu hazır yemek karışımları adamı çileden çıkartıyor. Amerika'da iyi ahçı diye kime deniyor biliyor musunuz?... Hazır pasta karışımına katılacak su oranını en iyi ayarlayabilene... Yalanım varsa «Hazır Su Böreği Karışımı» çarpsın. Amerikan kadını ev işlerini görmek için yorulmak zorunda değil. Biraz elektrik, biraz su, Amerikan kadını işte bu!...

Amerikan kadını denen Anka kuşunun bütün bu kolaylıklara sahip olması yanında genellikle evin dışında da erkek gibi çalıştığını inkâr etmiyorum. Ancak, kadının çalışması, özgürlüğünü kısıtlayan bir iş değil ki... Tam tersine, özgürlük getiren bir nesne... Ekonomik özgürlük en önemli özgürlüklerden biri değil mi?

İşler böyleyken, Sam Amcanın karısı «Özgürlük de özgürlük!» diye gırtlak paralıyor. Ne denir, «Buldun da bunuyor musun?» demekten başka?

— Uzayda birleşme ve silâhsızlanma, Zirve'de karara bağlandı. —

STANDARDİZASYON

BÜYÜK bir kelime olduğu doğru... Kabul etmek gerek ki anlamı da büyük.

Standardizasyon demek, piyasada satılan sandviç ekmeğiyle peynir dilimlerinin aynı büyüklüğünde olması demektir. Paranıza göre bir kaç boy yumurta alabileceğiniz, ama hiçbir zaman bir kutunun içinden iki ayrı büyüklükte yumurta çıkmayacağı demektir. Standardizasyon demek, bir ülkede imâl edilen bütün sutyenlerin, o ülkedeki kadın göğüslerinin ortalama iriliği göz önünde bulundurularak seçilen değişik ölçülerde yapılması ve böylelikle fazla kumaş israfının önlenmesi demektir. Merdiven basamaklarının hep aynı yükseklikte olması ve adamın düşüp kafasını kırma ihtimalinin azalması demektir.

Standardizasyon, düzen demektir genellikle. Vakit ve nakitin boşa harcanmasının bir dereceye kadar önlenmesi demektir. Bu karın ağrısını burada iyi uyguluyorlar ve çok da iyi sonuçlar alıyorlar. Gelin görün ki bu işin kötü bir sonucundan da kaçınamamışlar. Yavaş yavaş insanlar da standartlaşıyor davranış bakımından... Standart selâmlaşma, standart gülümseme, standart eğlence, standart küfür, standart rüya, standart sevişme, standart dövüşme...

Sanki üç apartman binası, sekiz otomobil ve on tane insanı alıp teksir makinesinde milyonlarca defa çoğaltmışlar ve Amerika meydana gelmiş. Bu arada az da olsa baskı hatâları yapılmış. Standardın çok altında olan kopyalara da rastlanıyor.

Standardizasyon iyi ama, insanların kalıplaşması kötü.

AMERİKA — İLERİ ÜLKE

HER şeyde olduğu gibi suç işleme bakımından da ileri gidiyor... İlimden yararlanan sadece polis teşkilâtı değil, aynı zamanda kötüler de... İnsanlar her yerde aynı ama buranın kötü niyetli kişileri ilgi çekici suçlar işlemek için yarışa girmişe benzerler.

En çok işlenen suçlardan biri hırsızlıkmış.

Derginin birinde, «Bu eve penceresi az olduğu için taşındık» diye anlatıyor adam. «Bir eksik pencere, hırsız için bir eksik giriş yolu demek. Oturma odasının penceresi geldiğimizden beri sıkışık. Bir defa bile açamadık. Ve buna da pek üzülmedik doğrusu. Yine de, açılmadığı halde önüne demir parmaklık takmayı ihmal etmedik. Ne olur, ne olmaz...»

«Eskiden bisikletimi zincirle merdiven parmaklığına bağlar, sokakta bırakırdım» diyor başka biri. «Çalınan dördüncü bisikletimden sonra bu kötü huydan vazgeçtim. Şimdi bisikletimi yedi kat sırtımda taşıyarak çıkartıyorum. Kalın bir zincir ve kocaman bir asma kilitle buzdolabının kapısına bağlıyorum. Yine de bir sabah kalktığımda bisikleti, zinciri, kilidi ve de buzdolabını kayıplara karışmış görürsem hiç şaşmam. Her şeyi yapabilir insanoğlu...»

Bir başkası, hırsızların iştahını kabartmasın diye televizyonunu parça parça söküp dağıtmış, öyle seyrediyormuş...

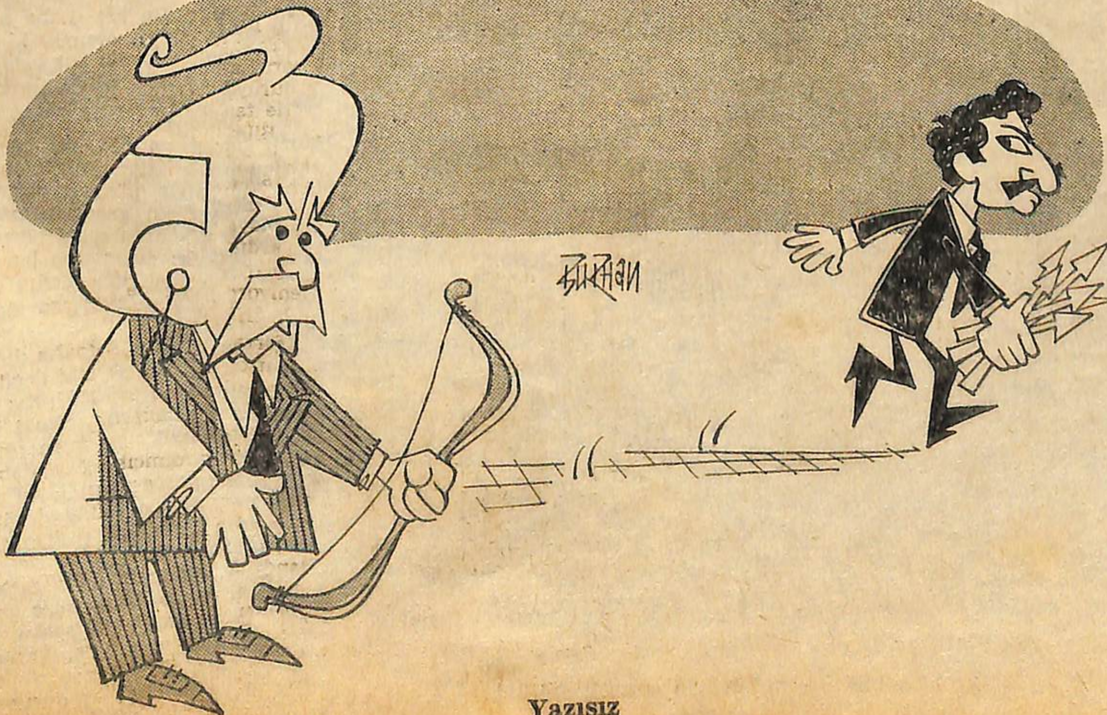
Bunlar sadece bir kaçı... İşin önemini anlatmaya yeter sanırım. Hırsızlıktan başka suçlara gelince...

Resmî bir otorite, yazdığı satış rekorları kıran bir kitapta şöyle anlatıyor:

«Amerika'da her ondokuz dakikada bir ırza geçildiğinin her kırküç dakikada bir cinayet işlendiğinin söylenmesi pek fazla bir şey ifade etmiyor. Ama bir de işi şöyle düşünmek var: Eğer bu zaman formülü Virgin adalarına uygulanacak olsaydı burada yaşayan herkes beş yıla varmadan öldürülmüş olurdu. Hem de kadın erkek, ikişer defa ırzlarına geçildikten sonra.»

Nasıl, parlak değil mi?

(Devamı var)

Yazısız

ŞIK SIK okursunuz ya da birilerinden duyarsınız: Yirmi yaşında bir delikanlı, elli yaşında bir kadınla evlendi» diye. Bunun tersi de olur. «Onsekiz yaşında bir genç kız, elli yaşında bir adamla evlendi.»

Acaba neden böyle ederler? sorusuna cevap olsun diye gidip bu olayların kahramanlarını bulduk, bu tür evliliğin neden ve nasıl doğduğunu anlatmalarını istedik. Okuyacağınız itiraflar «neden böyle ettiklerini» kendi ağızlarından açıklıyor...

«YAŞIM YİRMİ, ELLİ YAŞINDA BIR KADINLA EVLENDIM.»

«A. Nusaklı»

«Askere gidemedim, gözlerim sakattı. Fakat, gücüm kuvvetim yerindeydi. Tuttuğumu koparıyordum alimallah. Mahallenin kışlık odunlarını ben keserdim. O gün, şimdi karım olan Müfide'nin beni çağırttığını söylediler. Kocası iki yıl önce ölmüştü. Iki katlı bir evi ve söylendiğine göre yemekle tükenmeyecek kadar birikmiş parası vardı Müfide'nin. Gittim, odunlarını kestim. Baltayı salladıkça hayran hayran beni süzermiş. Işim sona erince yumurta kırmış, (karnın açtır) dedi, üstüne kahve pişirdi. Lokmaları atıştırırken şurdan burdan konuşmaya başladık. Gurbete küçükten atılmışım. Anamdan, babamdan haberim yok. Yetimmişim her hal. Müfide, sırtımı sıvazladı, saçlarımı okşadı. Hava kararıyordu, yatacak yerim olmadığını öğrenince çok üzüldü. (Sana bir oda vereyim burada yat) dedi. Olur dedim, kaldım evde.»

«Bir hafta böyle geçti. Bir akşam mutfaktan kırılan bardak, çanak sesi geldi. Bir gürültü, bir feryat... Müfide'nin çağrısına koştum. Gecelikle karşımda duruyordu. (Hırsız girmiş) dedi. Hırsızı aradım, kaçmış her halde. Ama, tabakları kıranın kedi olduğuna eminim. Müfide ağlamaya başladı. (Kimim kimsem yok, ben ne edeyim anacığım) diyordu. Tuttu, sımsıkı boynuma sarıldı. Koluna girip odasına götürdüm, yatağına yatırdım. Titriyor, üşüdüğünü söylüyordu. Kalın, iki kat yorganına sardım, sarmaladım. Terleyince açılır diyordum. Ağlaması kesilmiyordu, bir süre bekleyecektim orada. Su getirdim, çay yaptım, titremesi geçmiyordu. Rahmetli kocasını anlatıyordu. (Şuracıkta mışıl mışıl uyur, elini boynuma atar, burama nefesi gelirdi) diyordu. Zormuş yalnızlık. Hele bu yaşta kocasının yerini kimse alamazmış. Beni yabancıdan saymıyordu, kanı kaynamış, yüreği bir tuhaf olmuş nedense. Titremesi daha da arttı ya, gözleri de açıldı. Dedi ki: «Madem başucumda bekleyeceksin, gel şöyle yanıbaşıma ilişiver. Fenalaşırsam uyandırmak kolay olsun.) Ben de iyice yorulmuşum, öyle yaptım, iliştim yanına. Bir ara ayakları ayaklarıma değdi. Gıdıklandım, huylandım, çektim ayaklarımı. Sonra ayakları iyice ayaklarıma değdi, bu kez huylanmadım, Müfide de çekmedi kendini. Titremesi azaldı, soluması arttı, ağzı da bir başka açıldı. (Kendini el belleyip de yatağın ucuna kaçma) dedi. Ben karar veremiyordum. Yanlış bir iş yapıp da kapı dışarı edilmek vardı. Ama, Müfide tuttu omuzlarımdan (düşeceksin aşağıya) deyip çekti iyice, bir daha da bırakmadı. Mışıl mışıl uyuduk. Uyuduk ya, kafamda karıncalar gezer. Şimdi ben bu kadınla evlenmeye kalksam herkes ne diyecek? Al işte, iki katlı evin, o kadar paranın hatırına gencecik oğlan, elli yaşında bir kadınla evlendi... Onun için acele etme dedim kendi kendime. Sabrın sonu selâmetse selâmettir, değilse hıyanettir. Ve o akşam, Müfide'nin sıcacık koynunda sabahı ettim.»

«Sonraki akşam yemeği yer yemez uykusu geldi Müfide'nin. (Sen de çok yoruldun, yatalım) dedi. Ben odama o odasına. Yeni soyunmuştum ki Müfide seslendi: (Bir - iki akşam yanımda yat korkum geçsin, odana öyle gidersin) dedi. Kalkıp yatağına gittim. Ne rahat yatak o. Müfide'nin ateşi vardı. Aspirin getirdim, içti. Ellerimi tuttu, kalbini dinletti. Kalbi, iki kalbi... Küt küt atıyor. Karnı da sancımaya başladı. Oğdum karnını, ellerimi kalbinin üzerinden bırakmıyordu. Derken çırpınmaya başladı Müfide. O karnı, göbeği, kalçası nasıl hop hop oynuyor. Saçlarımı tuttu (Sen de hastasın) dedi ve (hastalar öpülür) diye öpmeye başladı. Aklıma geldi. Müfide de hasta değil mi? Ben de onu öpmeye başladım. Sözün kısası iki gün biribirimizi böyle tedavi ettik. Üçüncü günü de bana evlenme teklif etti. Herkesin diyeceklerini yüzüne karşı söyledim. (Varsın desinler, malımı yemesinler) dedi ve evlendik. İşte ben, bir dul kadının namusunu böyle tarttım ve kurtardım...»

«YAŞIM YİRMİİKİ, KIRKBEŞ YAŞINDA BİR KIZLA EVLENDİM.»

«Reks Cafer Matlı»

«O günlerde, öyle bir darbe yemişim ki daha hayat mayat sökmüyor bana. Sekiz yıl seviştiğim, yoluna gençliğimi harcadığım kız gitti, zengin birine yâr oldu. Benim yerime siz olsaydınız ne yapardınız? Tamam, düşündüğünüz şeylerin hepsi geçti aklımdan. Sonu ne olacaktı? Belki de yapacaktım bir şeyler. Sustalıyı bilettim, yedeğimi zula ettim ama... Neyse, kısaca bu evlilik dalgasını anlatacaktım. Gece gündüz içiyorum, içip içip basıyorum şeyi. Bizim kızın haberlerini Şetafet abla getirirdi. Şu gün İncirlik'te, bu gün Kayabal'da, akşam bizim evde falan diye... Kızı elden kaçırdıktan sonra, o kafayla dayanıyorum Şetafet ablanın evine. Ah be, of be dedikçe Şetafet abla destek oluyor bana. (Ne yapalım?) diyor. (Hayırlısı böyleymiş. Gözü parada olan kızdan adama karı olur mu?) Ben, yaslanıyorum Şetafet ablanın omuzuna. Mendilini ıslatıp ıslatıp yüzümü siliyor, ensemi kaşıyor. Ayağa fırlayıp (biçeceğim) dedik;e Şetafet abla şişeyle içkiyi tutuyor ağzıma. Vay be, diyorum içimden. Kim bu Şetafet? Bir adama böylesine dayanan, ilgi gösteren bir kadın nasıl olmuş da evde kalmış? Bir akşam iki şişeyi iç ettikten sonra yine fırlamışım ayağa. Sarıldı, bırakmadı. İnceden de bir şarkıya başladı mı sana. Ah, Şetafet abla, sende neler varmış da haberimiz yokmuş meğer. Ne ses, ne makam, ne üslûp be. Çakıldım mı yerime. Bir sardı mı, bir muhabbet doğdu mu aramızda. O kızın namusuna, şerefine, iffetine döktürdükçe Şetafet abla da makamına uygun bir şarkı tuttur muyor mu bitiyorum. Ben konuştukça ağzımın içine girecek Şetafet abla. Yâni, bir adamı böylesine dinleyip haklı çıkaracak bir kadın daha dünyaya gelmemiştir. Günler eskidi, Şetafet abla yeniden doğdu. Anladım ki, ben Şetafet abla olmadan edemem. Kızın gönlü kısırmış, kırkbeşine kadar kimseyi sevememiş, varsın bizi sevsin hatâ mı olur dedik, sevdirdik işte. Evine ve bana son derece bağlı bir kadın oldu. Sağolsun, her akşam elcağızıyla çoraplarımı çıkarır, sabahları da elcağızıyla giydirir. Şetafet'im benim...»

«ONSEKİZİMDE, ELLİ YAŞINDA BİR ERKEKLE EVLENDİM.»

«Cah. Mel.»

«Seni seviyorum diyordu ve seviyordu. Nereye gitsem peşimde, arayıp buluyordu. Ezbere şiirler okuyordu. Kollarını açıp ne istediğimi soruyordu. Sivri burnuyla her yanımı kokluyordu. Ahh dedim, olmaz dedim, az daha canına kıyıyordu.»

«Bir gün evine çağırdı beni. Giysiler külotlar verdi yeni. En son da çıkarttı sutyeni. Bırak dedim, tokatladım, dinlemedi. Üstelik her şeyini parçalayıp tuhaf tuhaf inledi. Kutsal bir çatı altında, genç kızlığımın baharında, ben ve o yanyana hem dişledi, hem nefesledi.»

«Sonra ne oldu? N'olacak, hayırlısı ile bana kondu. Çünkü çaresizdim, bu işin sonu yoktu. Yarı mutlu, yarı mutsuzum. Neden mi? Hem suçlu, hem suçsuzum. Hayat bu... Elliye, altmışa bulmaz ki kusuru. Ben onsekizinde Cahile, bir kaç yıl sonra kalamıyacağım hâmile. Şimdilik memnunum yine. Hele o zaman gele, bir daha görüşürüz sizinle. Fakat, lûtfen sormayın, şimdiden bilemem kiminle...»

«YAŞIM YİRMİ. ALTMIŞLIK BABA SADIK'LA EVLENDİM.»

«Kan. Man.»

«Daktilo görevi ile işe başladığımda şimdiki kocam Sadık'la aynı odaya düştüm. Sabahları çay ısmarlar, yanına mutlaka simit koydururdu. Sigara içerken dumanını bana doğru üfler, kızdırırdı. Ben sigara içmezdim de. Sonra arada bir sigara da ikram etti, alıştım. Günde bir paket sigara da bana almaya başladı.»

«Öğle olunca pide ısmarlayıp yemeği odamızda yiyorduk. Kimse bizi rahatsız etmesin diye kapıyı da sürgülüyorduk. Ben sıkılmıştım bir gün, yerimde duramıyor, odada dolaşıyordum. (Gel kız) dedi Sadık. (Her gün sandalyede oturuyorsun, azıcık da kucağımda otur.) Meğer şaka söylemiş, ben ciddî anladım, gidip kucağına oturdum.»

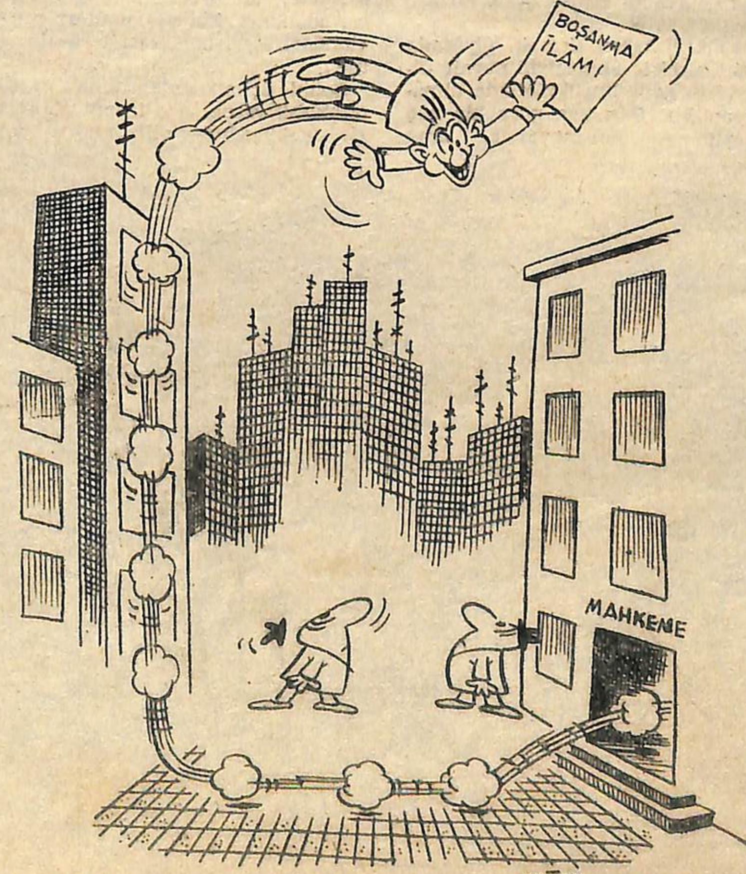
«Baba Sadık terlemeye, öksürmeye başladı. Uyuz olmuş gibi kaşınıyordu. Ne bileyim, heyecandan insan böyle kaşınırmış. Bir süre böyle oturduk ve korktuğumuz başımıza geldi. Yoo, yakalanmadık... Ayaklarım kaydı, Sadık da gevşemiş, tutunca yere yıkıldım. Baba Sadık (bir yanın acıdı mı yavrum?) derken üzerime düşmez mi, düştü. Kindar bir insanım. Altta kalınca çok canım sıkılır. Bu kez, Baba Sadık'ı ben altıma aldım. Demek ki o da benden kinliymiş; bu kez o beni altına aldı. Derken halsiz düştük, o gün bir halt edemedik...»

«Bir hafta sonra, bir cumartesi günü, herkes gitmiş, biz bir yere gidememiştik. Odacı anladı durumu fakat, bir yığın dosyayı gösterince bir şey diyemedi, gazozlarımızı alıp gitti. Yalnız kalınca tuhaf oluyor insan, olacakları düşünerek baygınlık geçiriyor. Neyse, Baba Sadık su ile ferahlattı ve yine kucağına aldı beni...»

«Baktım ki Baba Sadık'ın durumu yaşı ile kıyaslanacak gibi değil, çok iyi. N'olurdu en kötüsü? Kız diyeceklerine dul derlerdi. Sanki bugüne dek kız olduk da koca mı bulduk? Devir dul devri olmalı. Şu Balyoz Nermin üç sevgiliden sonra dört koca birden buldu da ikisini idare edip üçüncüyü yedi, dördüncüye nikâh kıydı.»

«O gün hakkında daha fazla bir şey söyleyemem. Kendimize geldiğimizde ben, pazar günü sanıyordum. Meğer pazartesi olmuş, herkes iş başı yapmış. Dosyalar yerinde duruyordu ve müdür bey durumumuzu şüpheli gördü, nikâh yaptık. Şim-

Boşanma dâvalarının uzaması, akıl hastalığı yapıyor. — Gazeteler —

— Bu da çabuk boşandığı için oynattı galiba!..

di karı - kocayız. İki aydır Baba Sadık'ın kucağı çok rahat. Bu biraz canımı sıkıyor ya itiraf edemiyorum. Ismarladığı çayların tadı mı kaçtı, kalitesi mi bozuldu, bilmiyorum. Kocamı bugün doktora gönderdim. Bazı ilâçlar varmış. Sadık'a sorarsanız (cumartesi günleri iyidir) diyor. Yirmi yaşındayım ve evliyim. Bir haftalık bekleyiş sıkıcı oluyor, mânen dışa iteliyor insanı. Haftanın salı, perşembe günleri de var diyorum ve kavga çıkıyor evde. Ruhen anlaşmazlığımız bu kadar, ilginize teşekkür ederim.»

«ELLİ YAŞINDA MERYEM, YETMİŞ YAŞINDA YUSUF'LA EVLENDİ»

«Gazeteler»

«Biz de okuduk havadisi, resimlerimizi de basmışlar sağolsunlar. Oğlum, amcanın yaşı yetmiş ya ağzındaki dişlerinin hepsi tastamam; gücü, kuvveti de yerinde. Tu tu, maşallah diyelim de nazar değmesin. Sonracığıma, benim gibi kahve tiryakisi, beş vakit namazını da eksik etmez. Eee, alışkanlık yavrum; ister yaz olsun, ister kış olsun insan tek başına yatağına ısınamıyor. Yaa, biribirimize can yoldaşı olalım dedik...»

«Amanın günahtır yavrum. Öyle şeyler sorup da insanı şeytana kul etme. Dedim ya amcanın dişleri... Ehh, yaşım elli de olsa pek bi şey değildir. Kadın kısmı ihtiyarlamaz, kadın çökerse çirkinlikten çöker, yüreciği hep taze atar. Hani kendim söylemiş olmayayım, amcanın dedi. ği: (Yirmi yaşındaki kız teni, senin yanında saz teli) dedi. Tövbeler olsun... Haa, niye evlendik? Niye evlenmiyecektim a yavrum? Nikâhı da, kütüğü de, defteri de tamam ettik. Zaman zaman değil ki, utanmadan elli yaşımda koca peşinde sürttüğümü yaydılar. Daha onun, bunun oyuncağı mı olacaktım? Aldım bir koca rahat ettim. Hadi, desinler daha bi şey? Yoo, alimallah daha kimsenin burnunu işlerime sokturmam. Herkes kendi pisliğini temizlemeye baksın. Su altından su yürütüp de kendi ettiklerini başkalarının üstüne atanlara ne demeli? İnsanlar pek hayin, bi boş vaktinde uğra da sana kimin neler ettiğini tek tek döküvereyim, bakalım nasıl toplayacaklar. Yok yavrum yok, alnım açık, yüzüm pâk. Amcan da tam istediğim gibi hamdolsun. Yaşı yetmiş oluversin yaş yetmiş olunca bi şey mi olmuş? Selime karısının kocası otuzunda, haydi bakalım; n'oldu şimdi? Selime karısı kapı kapı gezip de niye yerin dibine batırır kocasını? Yaa boşuna dememişler a yavrum, yaşta değil, başta diye. Bunca yılın kadınıyım, elbette evleneceğim adamı deneyip öyle alacağım, ezbere hareket etmedim diye günah mı işlemişim? İmam nikâhımı da tamam etmedik mi? Yok yavrum yok, yetmiş yaşında falan diye kuruntu etmesin kimse, böylecene yaz sen, de ki, karısı üstüme evlenirse şaşmam diyor de. Vallaha doğruyu söylüyorum a nam...»

Nurettin TÜRKER

— Güven oyuna sunulan Melen Hükûmeti Programında, asayiş ve reformlar önemli yer alıyor. —

7 gün

PAZARTESİ :

Yetmez

Yeni hükûmette tam altı tane maliyeci varmış.
Bizce yetmez.
Öyle dilenci bohçasını andıran bir bütçemiz vardır ki, her deliğe bir maliyeci tıkamaya kalksan, tıkamakla bitmez!

SALI :

Zamansız

Ajansların verdiği altı kelimelik bir haberle adımızı bir kez daha dünyaya, duyurduk:
«Bir Türk, kendini Eyfel Kulesinden attı!»
Gençlik heyecanı işte... Zamanı, zemini düşünür mü?
Fransa yerine pekâlâ Almanya'ya gidebilirdi.. Rastgele bir gün yerine Olimpiyatları bekleyebilirdi.
Onca yükseklikten atlamayı da aldıktan sonra göze, hiç değilse bir altın madalya kazandırırdın bize!

ÇARŞAMBA :

Züğürtler sarayı

Aksaray'ın altında bir saray daha bulunmuş!
Hey gözünü sevdiğimin İstanbul'u, başka bir şey bulamayacak mıyız sende?
Topkapı Sarayı, Dolmabahçe Sarayı; Emniyet Sarayı, Belediye Sarayı; Çırağan Sarayı, Yerebatan Sarayı; Kültür Sarayı, Bizans Sarayı...

Ama başta Sultan Atabey olmak üzere topumuz mumla arıyoruz parayı!

PERŞEMBE :

Zor başarı

On milyar insanda ancak birinin düşeceği hatâyı yapan bir gencimiz...
Ne olmuş dersiniz?
İşsiz mi kalmış?
Ceza mı almış?
İkisi de değil.
Hatâ yapmamak için direnenlere nisbet, «Dünya sınav tarihi» ne girmeyi başarmış!
Diğerleri ellerinde diploma, bir işe girmek için hâlâ didinip dursunlar bakalım.
Dünya, başaranların değil, şaşıranların dünyası.

CUMA :

Açık var

Biz okuduk, anlayamadık. Şu açıklamayı bir de hep beraber okuyalım bakalım:
«İstanbul Belediyesine ait hastanelerde 2684 yatak, 2345 personel var.»
Şimdi gene hep birlikte düşünelim bakalım.
Açıklamanın amacı ne?

Yatak sayısından, personel sayısını düşünce 339 boş yer kaldığına bakılırsa, iki şıktan biri olsa gerek.
Ya İstanbullu hastalara yatak yokluğunun personel çokluğundan doğduğunu imâ ediyorlar, ya da üstü kapalı tarafından «339 personele daha ihtiyacımız var» diyorlar.

CUMARTESİ :

Yer mi yok?

Kekeme ve şaşılar bundan böyle öğretmenlik yapamıyacaklarmış.
Olsun. Tanrı, bir kapıyı kapar. sa, bir kapı açar sevdiği kuluna.
Öğretmenlik yapmaları şart mı yâni?
Şaşılar, bir şoför ehliyeti uydurmaya bakar; kekemeler TRT'ye kapağı atar!

PAZAR :

Olur

Pek önemliymiş gibi, fotoğraflı koca bir haberi baş köşeye oturtmuş gazete:
«Balıkesir'de suculuk yaparken, sudan zengin oldu.»
Aman canım, zengin olsun da, neden olursa olsun. Arayan, soran çıkmaz.
Yeter ki, kazancın nereden nasıl geleceğini iyi kestirsin insan. Niceleri var ki, elini işe dahi sürmemiştir ama zengindir.
Kimi şundan bulmuştur yolunu, kimi bundan... Kimi havadan kazanmıştır, kimi altın değerinde olan sudan!

Vedat SAYGEL

— Milletvekili maaşlarına zam yapılıyor. —

— Sen burada yeni yanıyorsun.. ben ise seninle evlendiğim zaman yanmıştım!..

— G. Best, kadın ve iç

GARİBAN

Efendi bey âbicim, hani meşhur meseldir:
«Gönül kimi severse o hakiki güzeldir!»
Şair âbim, soruna vereyim hemen cevap:
Yeşilçam'ın en güzel kızı Feri Cansel'dir...

SEYYAR KÖFTECİ

«En güzel kız kim?» diye soruyorsun sen bize,
Güzel kadın adamı getirir bence dize...
Malım mülküm, sermayem, şu gördüğün arabam (!)
Feda olsun âbicim hepsi Seher Şeniz'e...

ÂŞIK

Baygınım ben O'ndaki baygın bakan gözlere,
Bin yarışmada O'nu seçerim ben bin kere,
Sinemada oynayan filmlerini kaçırmam,
Kraliçe olmalı bence Nebahat Çehre...

AYAKKABI BOYACISI

Âbicim, badem yağı sürsem mi kundurana?
Benim seçtiğim güzel benzer dişi kaplana;
Yeşilçam'a gelmedi böyle bir seks yıldızı,
Oylarım helâl olsun güzelim Figen Han'a...

LİSELİ GENÇ

Şu eski şöhretlerden artık sabırlar taşar;
Öyle güzeller var ki insan görünce şaşar...
«En güzel kız kim?» diye sordunuz, «Yeşilçam'da»
Bir tek isim vereyim; favorim: Beyza Başar...

BİR AKBABA OKURU

Hayâl kurar dururum: Eğer günlerden bir gün,
Ipıssız bir adaya etseler beni sürgün;
Sorarsanız: «Yanına neler alırsın?» diye;
Bir elimde Akbaba, kolumda Melek Görgün...

YERLİ FİLM HASTASI

Şöhretin zirvesinde erdi en güzel çağa;
Hayranım ben O'ndaki göze, kaşa, dudağa...
Yerli film hastasıyım, hiçbir filmi kaçırmam;
Oyumu veriyorum ben de Sevda Ferdağ'a...

FİLM YÖNETMENİ

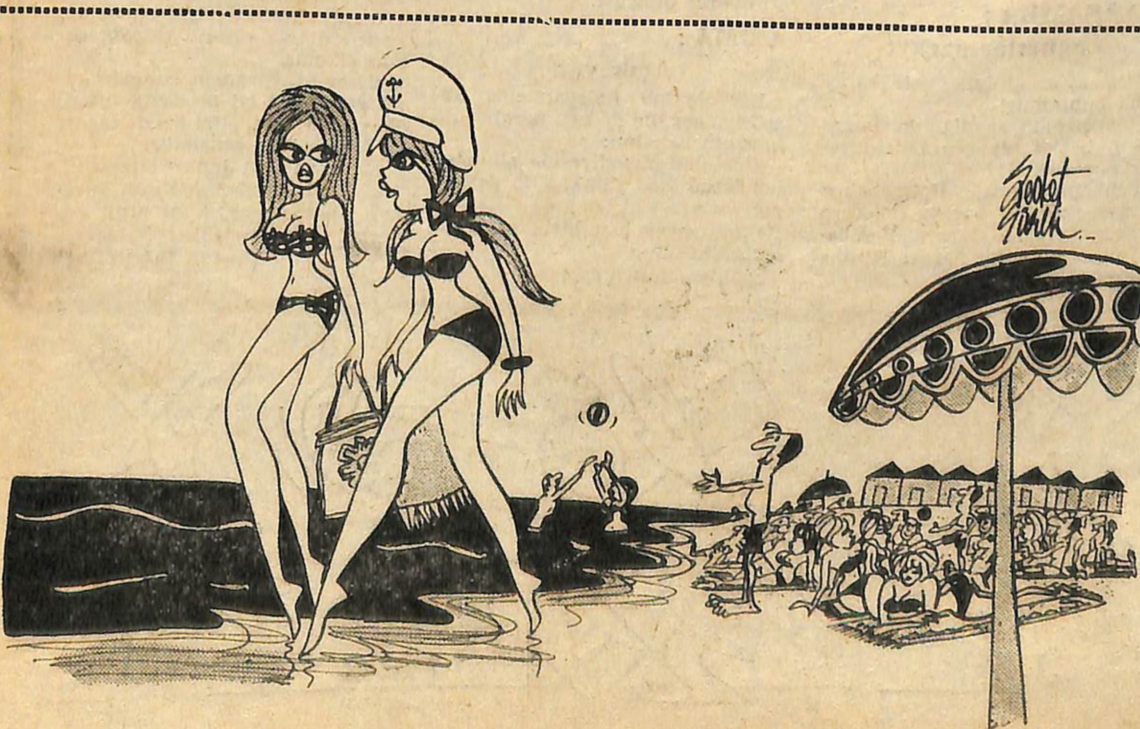
Efendim, Yeşilçam'ın halidir beni üzen;
Sinema sorununu kimse yok bizde çözen...
Örneğin, Yeşilçam'da yitirmeden kendini
Yarışmanın güzeli olmalı Ülkü Özen...

Yeşilçam

RESSAM

Ne fazla etli olsun, ne de pek fazla butlu;
Yüzü bir bebek gibi, hem de güzel vücutlu
Kraliçe seçilse modelim olsun yeter,
Eserimin adını koyarım: Mine Mutlu...

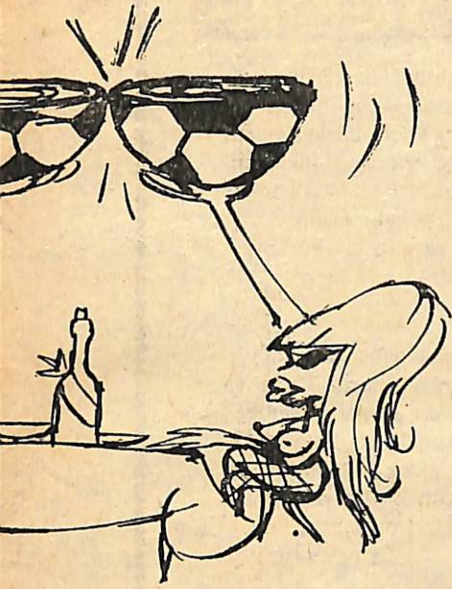
— Plâjlar

— Methettiğin plâj burası mı?.. Ayol, peşimize bir erkek bile takılmadı!..

— Bu plâj biraz fazla açılmış, b

üzünden futbolu bıraktı. —

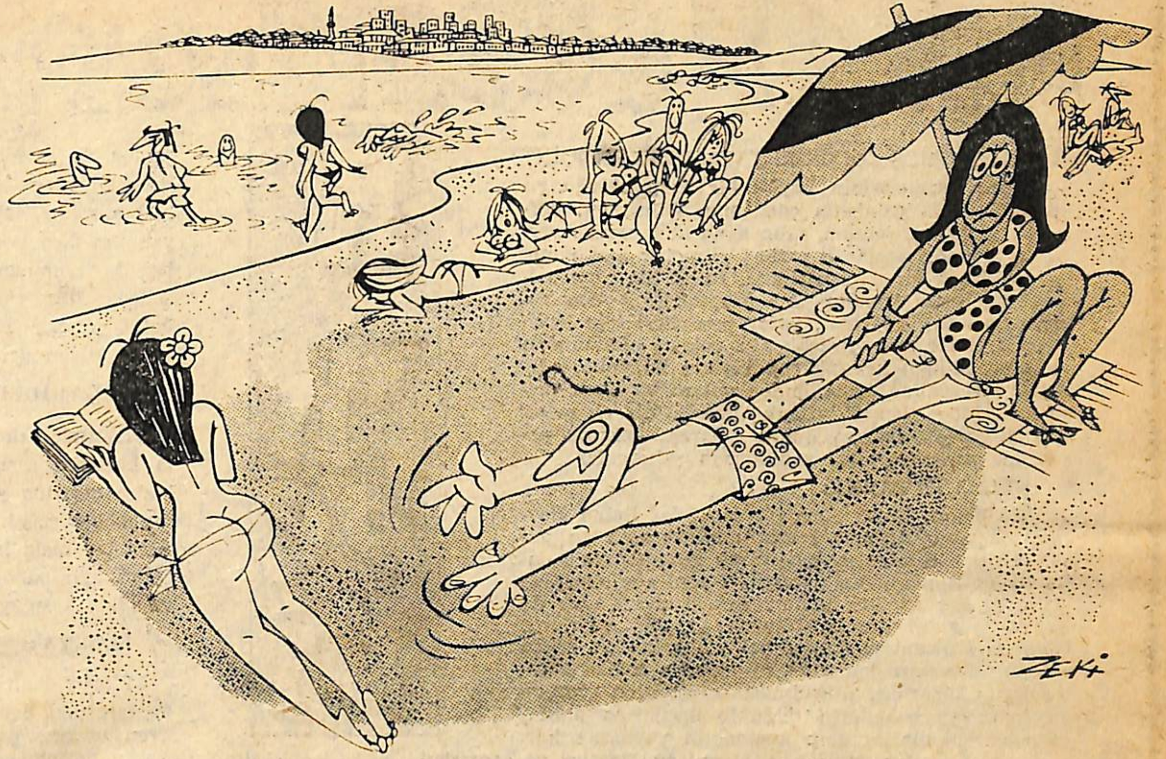
üzeli Anketi

İŞPORTACI
Güzel derim; erkeği peşi sıra takana,
Güzel derim; erkeği ciğerinden yakana...
Pilli radyomda sesi keser bende nefesi
Oylarımı veririm güzel Ajda Pekkan'a...

dı. —

kalbim buna dayanamaz arkadaş!..

— «Seni bırakırsam sürünürsün, herif!» der durursun ya, bırak da biraz sürüneyim karıcığım!..

KEBAPÇI
Etimiz koyun, kuzu, bir de semiz süt dana;
Parmaklarını yersin yaparsam bir adana...
Soruyorsun demek ki Yeşilçam Güzeli'ni:
Verdim gitti oyumu ben de Aynur Aydan'a...

MİMAR
Yeşilçam'da asmalar gene bu yıl da koruk:
Takma saç, takma kirpik; güzelleri uyduruk...
Benim seçtiğim güzel daha yavru bir ceylân;
Yeşilçam Güzeli'miz olmalı Ender Doruk...

ŞOFÖR
Beyoğlu'nda otoma bindiği günden beri;
Radyatör gibi kaynar şu bağrımın üzeri...
Tav olduğum o güzel sinema yıldızıymış;
Kraliçe olmalı âbicim Oya Peri...

ARZUHALCİ
«En güzel kız kim?» diye sordunuz bendenize,
«Kimi seçeyim derken şaşırdım,» desenize...
«Görünen köy kılavuz istemez!» diye söz var:
Oyumu veriyorum ben Bahar Erdeniz'e...

FOTOĞRAFÇI
Gelip geçer günlerim resmine baka baka;
Ne yalanım var benim, ne de yaparım şaka...
Seks yönü çok kuvvetli, resimleri çok güzel
Oyumu veriyorum altın saçlı Başak'a...

BUTİK
Bize kadar gelmekle katlandınız zahmete;
AKBABA'yı okurken dedim bizim Ahmet'e:
«Çok ilgi uyandırdı bu yarışma tüm yurtta;
Yeşilçam'ın en güzel kızıdır Meltem Mete...»

MANAV
Âbicim, soruyorsun: «Güzel kim?» diye mâdem,
Benim seçtiğim güzel dalında çağla badem...
İçi geçmiş güzeller beklemesin benden oy;
Yeşilçam'ın Güzeli olmalı Gülgün Erdem...

İŞÇİ
Güzellerin içinde O'dur en güzel gene;
Halktan çıkmış, halk kızı; değil bize el gene;
Şöhret basamağına tırmanıyor durmadan;
Armağandır oylarım güzel Fatma Belgen'e...

İŞSİZ
Yeşilçam Güzeli'nden âbim bana ne fayda?
Çalmadığım kapı yok, iş bulmadım bu ay da...
Lâkin benden mutlaka bir isim istiyorsan
Yeşilçam Güzeli'miz olmalı Birsen Ayda...

MEMUR
Hanımın ev masrafı, mantosu ve çorabı;
Çocukların giysisi, harçlığı ve kitabı...
Yeşilçam Güzeli'ni düşünmeye vakit yok;
Hayat filminin adı: MEMURUN ISTIRABI...

Mukadder ÖZAKMAN

Hükûmet, yan ödemeleri kabul etti. — Gazeteler —

— Hükûmet gibi kadın be... Yan ödemelerine baksana!..

KEBAPÇI

Etimiz koyun, kuzu, bir de semiz süt dana;
Parmaklarını yersin yaparsam bir adana...
Soruyorsun demek ki Yeşilçam Güzeli'ni:
Verdim gitti oyumu ben de Aynur Aydan'a...

MİMAR

Yeşilçam'da asmalar gene bu yıl da koruk:
Takma saç, takma kirpik; güzelleri uyduruk...
Benim seçtiğim güzel daha yavru bir ceylân;
Yeşilçam Güzeli'miz olmalı Ender Doruk...

ŞOFÖR

Beyoğlu'nda otoma bindiği günden beri;
Radyatör gibi kaynar şu bağrımın üzeri...
Tav olduğum o güzel sinema yıldızıymış;
Kraliçe olmalı âbicim Oya Peri...

ARZUHALCİ

«En güzel kız kim?» diye sordunuz bendenize,
«Kimi seçeyim derken şaşırdım,» desenize...
«Görünen köy kılavuz istemez!» diye söz var:
Oyumu veriyorum ben Bahar Erdeniz'e...

FOTOĞRAFÇI

Gelip geçer günlerim resmine baka baka;
Ne yalanım var benim, ne de yaparım şaka...
Seks yönü çok kuvvetli, resimleri çok güzel
Oyumu veriyorum altın saçlı Başak'a...

BUTİK

Bize kadar gelmekle katlandınız zahmete;
AKBABA'yı okurken dedim bizim Ahmet'e:
«Çok ilgi uyandırdı bu yarışma tüm yurtta;
Yeşilçam'ın en güzel kızıdır Meltem Mete...»

MANAV

Âbicim, soruyorsun: «Güzel kim?» diye mâdem,
Benim seçtiğim güzel dalında çağla badem...
İçi geçmiş güzeller beklemesin benden oy;
Yeşilçam'ın Güzeli olmalı Gülgün Erdem...

İŞÇİ

Güzellerin içinde O'dur en güzel gene;
Halktan çıkmış, halk kızı; değil bize el gene;
Şöhret basamağına tırmanıyor durmadan;
Armağandır oylarım güzel Fatma Belgen'e...

İŞSİZ

Yeşilçam Güzeli'nden âbim bana ne fayda?
Çalmadığım kapı yok, iş bulmadım bu ay da...
Lâkin benden mutlaka bir isim istiyorsan
Yeşilçam Güzeli'miz olmalı Birsen Ayda...

MEMUR

Hanımın ev masrafı, mantosu ve çorabı;
Çocukların giysisi, harçlığı ve kitabı...
Yeşilçam Güzeli'ni düşünmeye vakit yok;
Hayat filminin adı: MEMURUN ISTIRABI...

Mukadder ÖZAKMAN

Pazar Gezmeleri Rehberi

Suavi Süalp

(ARABASIZ, BEŞ ÇOCUKLU YAYA AİLELER İÇİN)

Pazar gezmelerinin büyük bir azap olduğu şu günlerde, hâlâ çoluğunu çocuğunu, dolmasını, köftesini, yaygısını, topunu, salıncağını alıp mesire yerlerine (Piknik yapılacak yerler) gitmekte inat etmeleri şaşılacak bir cüretkârlıktır. Fakat biz gene halka hizmetimizi yapalım, bir pazarlarını onlara zehir etmeyelim... Malûm, pazar gezmeleri için kesekerde özel bir fon ayıracak aile çok az olduğundan ve nafakasından kısarak çok kişinin bu yollara fedakâr bir şekilde düştüğünden onlara bu işten vazgeçmelerini söylemek yakışık almaz... Biz en ucundan başlayıp yukarıya doğru çıkarak, herkese neşeli bir pazar gezmesi yaptırmaya çalışacağız...

GÜLHANE PARKI :

Tarihî bir değeri olup, bir zamanlar Bahar Bayramı yapılan Gülhane Parkı, umuma açık en güzel yerdir... Elli kuruş bastırarak girilen park'a daha ziyade Anadolu'dan İstanbul'a yeni göç etmiş ve en aşağı beş çocuklu aileler, Sirkeci civarı, bir de bedava yeşillik arayan bitnikler rağbet ederler... Gülhane Parkındaki sıralar beleş olduğundan erken gelenler buraları kaparlar ve akşama kadar kalkmazlar... Diğerleri, oturulması yasak olan çimlere yayılırlar ve bekçilerin düdükle ikazlarına aldırış etmeden çıkınlarını açıp adamakıllı yayılarak karpuzlarını keserler, rakılarını, şaraplarını içerler ve sonradan da kavga çıkarırlar. Gülhane Parkının dünyada bir eşi bulunmayan hayvanat bahçesi de görülecek gibidir. Ölmeye yüz tutmuş bir aslan.. (Bu aslan, aslan olduğuna bin defa pişman olmuştur). Bir ayı balığı... Bunun da hayatı tehlikededir... Çünkü halk ona bir insanın bile yediği zaman hazmedemediği lâhmacunları atmaktadır... Sonra uyuntu kurtlar, baykuş kartal, maymun gibi birbiriyle hiç akrabalığı olmayan hayvanlar... Bu hayvanların ekserisi rutubetten romatizmalıdır... Bunu veterinerler düşünsün bize ne...

Gülhane Parkının Sarayburnu kısmı kamyon deposu haline gelmiştir. Oralara uzanmak lüzumsuzdur... Bütün bunlara rağmen Gülhane Parkı fakir fukaranın gidip eğleneceği en ucuz yerdir. Hiç olmazsa biraz ot ve ağaç kokusu insanı teskin eder... Yalnız genç çiftlere etraftaki hanzolardan rahat gezme imkânı yoktur... Siniri bozuk erkekler hanımlarıyla pazar günü Gülhane Parkına pek gitmemelidir...

ÇAMLICALAR :

Büyük Çamlıca'nın tepesine televizyon spekülâtörü kurulduğundan, Küçük Çamlıca'nın eteklerinden de Boğaz Köprüsü çevre yolları geçtiğinden ve buralardaki arsaları ve yerleri de arsa spekülâtörleri kaptığından artık buraların modası da geçmiştir. Zaten Çamlıcalar kırkın üstündeki eski İstanbulluların hâtıralarında ve şarkılarda kalmıştır. Ne hazindir ki, gerçekten Çamlıca İstanbul'un manzara yönünden en güzel yeridir... Şimdi «Gel gidelim Çamlıca'ya» dendi mi aklımıza yeni yeni üçkâğıtçıların kurdukları blok apartmanlar gelecektir...

SULTANSUYU — BENTLER :

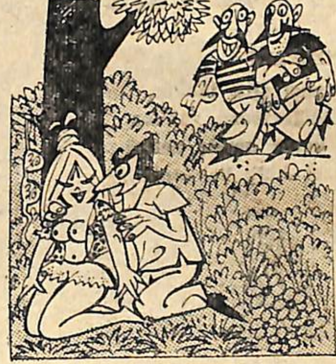
Buraları da bazı löponjotörlerin muhabbet üzerine çalıştırdığı derme çatma gazinolarla doludur. Pazar günleri buraya daha çok pikabı minibüsü ve taksisi olan vatandaşlar çoluğunu çocuğunu doldurup gelirler... Yaya vatandaşlar için yürünmeyecek kadar uzaktır... Bentlerde ve Belgrat ormanlarında, yanında nişanlısı ile gezmek gene de tehlikelidir. Çünkü rahatsızlık veren kimseler buralarda bulunabilir... Tabiat güzeldir, fakat insanların tabiatı bizde tabiata yakınlaştıkça bozulmaktadır... Çırçır ve Hünkâr suları da tahminen böyledir... hususi arabası olanlar sadece Sarıyer'e kadar gelip pahalı lokantalarda balık yerler... Buralara gene yaygılı maygılı minibüslü aileler gelir...

HARAMİDERE :

İsminden de anlaşılacağı gibi daha çok arabayla buralara mantinato götürenler gelir... Kuzu ve kadın çevirme yeridir... Arkalara doğru uzandıkça muhabbet çoğalır... Rakı kokusu ile şiş kokusu karışık bir hisle insan mestolur gider... Suyu vardır. Onun için sukoyvermek kolaydır... Cinayet işleme ve adam kesmeye bilhassa geceleri müsaittir...

FLORYA :

Florya deniz üzerine bir yer olmakla beraber arka taraftaki belediye piknik yeri ile ün salmıştır.. Tren üzerine çalışıldığından buraya her tip insan gelebilir... Sabahın beşinde gelip ocak ve yer kapılır... Bu yüzden kadınlar arasında neşeli kavgalar çıkar... Arabalarla buraya gelen yüz'er kişilik gruplar çoğunluğu teşkil eder... Yayalar dönüşte trende sıcaktan isilik olurlar... Sirkeci'ye gelinceye kadar havasızlıktan bunalmayan parmakla gösterilir... Florya'nın deniz kısmındaki Belediye kampingleri paralı olduğundan parasız vatandaşlar denize de giremezler ve ağaçların altında uyurlar. Halbuki bütün bu piknik yerlerinde uyunduğu gibi pazar günü insan evinde de uyuyabilir...

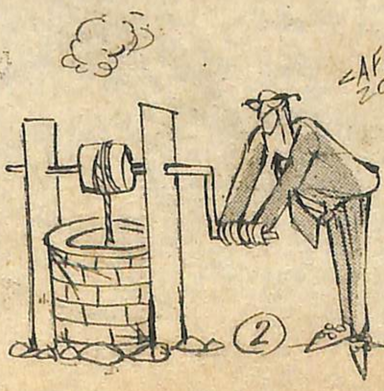
YILDIZ PARKI :

Eski padişahların, sultanların gezdiği Yıldız Parkı şimdi daha çok dalgası olanların gittikleri bir parktır. Çok güzel ve loş köşeleri vardır. Az paralı gençlerin yanlarına sevgililerini alarak gittikleri bu park, sevişmek için çok idealdir... Fakat yanında kız olmayan kimseler, yanında kız olana bozulduklarından sık sık bu yüzden kavgalar ve tatsız olaylar çıkar... İstanbul'da gözlerden uzak kalınacak piknik yeri olmadığından Yıldız Parkında da fazla açılmak ve etrafta kimse yok sanmak büyük gaflettir. Çünkü her ağacın arkasından beş altı kişi çıkabilir... Normal bir erkek de beş altı kadar anormal erkeğe bir şey yapamaz...

LÂFI TOPUKLAYALIM :

Netice olarak pazar günleri İstanbul'da gezmek birçok zorluklar arzeder. Gerek vasıta bulmak bakımından, gerek gidilecek yerlerde oturacak yer bulmak bakımından, gerek ailevi sosyal durumların enteresanlığı bakımından netice çok kere büyük bir şişkinlik gösterir... Bilhassa İstanbul'u iyi tanımayan acemi vatandaşların bilmeden sormadan, durmadan, yanlarına beş altı çocuğu katarak yola çıkmaları büyük bir cesarettir... Çok kere büyük bir zayiatla geri dönülebilir... Üç milyonluk İstanbul'da sadece ikiyüz bin kişi için rahat gezecek vasıta ve yer mevcuttur... İmkânlarımızı zorlayarak bunu bu yıl üçyüz bine çıkarmaya çalışmaktayız... Onun için yaya vatandaşların pazar günleri fazla gezmeye merak sarmamaları rica olunur...

Yazısız

AĞLAYAN BÜLBÜL 6

YAZAN: Muzaffer İZGÜ

ÇİZEN METİN ŞANLI

ADIN NE SENİN

ADIM SADİ, AĞABEY SİLVANLIYIM.

AZ SONRA PRODÜKTÖRÜN YAZIHANESİNDE...

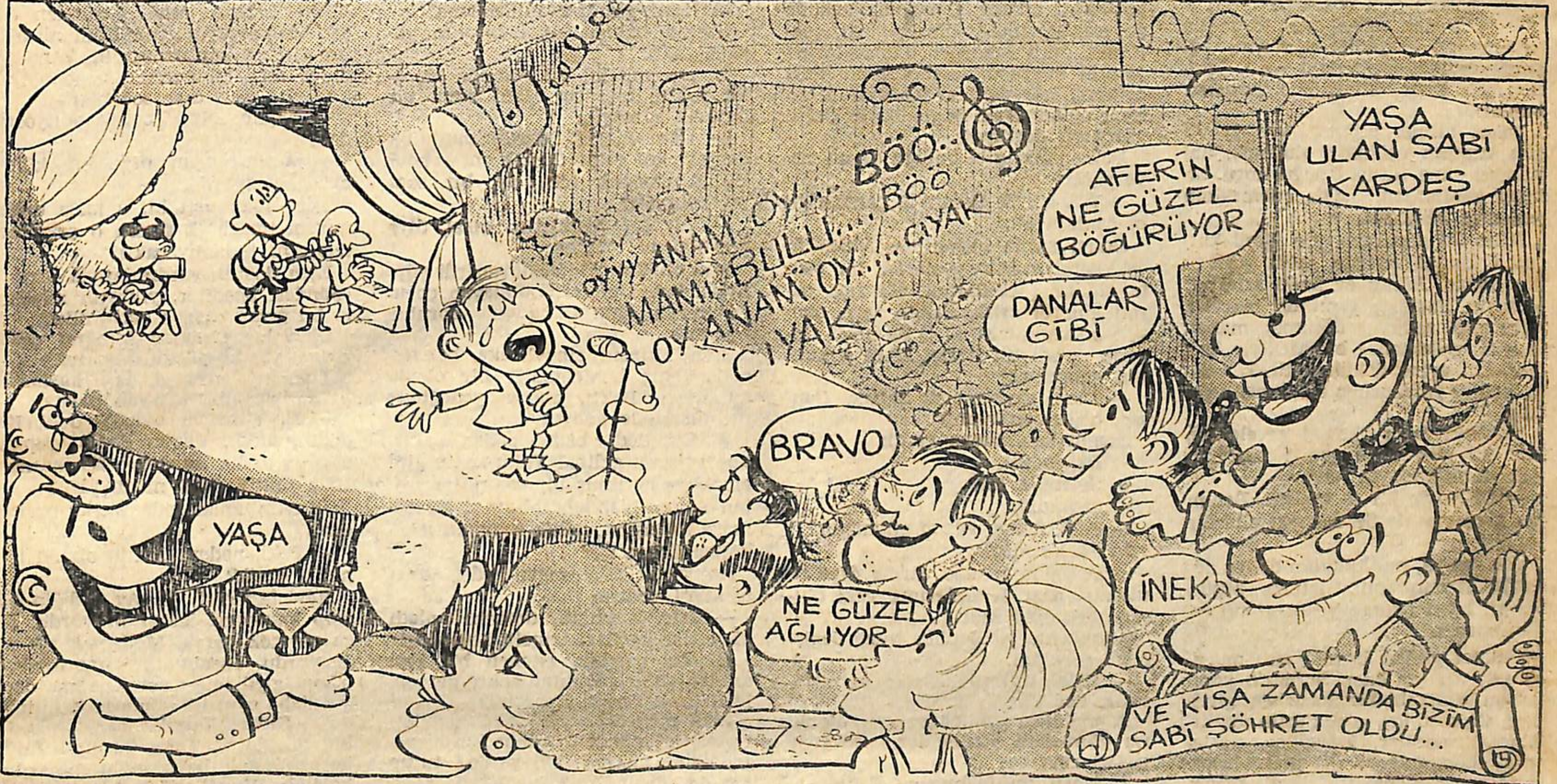
ALO, ARANJMANCI ALİ SEN MİSİN?

BANA ACELE TARAFINDAN BOL AĞLAMAKLI BİR ARANJMAN..

ŞİMDİ İŞİM ÇOK, YARINA HAZIR OLUR.

VE BİZİM SADİ EMİN ELLERDE ÇALIŞTI ÇALIŞTI VE SAHNEYE ÇIKMA GÜNÜ GELDİ ÇATTI...

SAYIN SEYİRCİLER ŞİMDİ HUZURLARINIZDA, AĞLAYAN BÜLBÜL SİLVANLI SABİ

BANA BAK BENDEN BAŞKASINA PLÂK YAPMIYACAKSIN SANA 1.000.000TL.

BEN İKİ MİLYON VERİRİM YETERKİ SEN BOL BOL AĞLA, BİR LONGPLAY DOLDURALIM.

ÇOK DEĞERLİ VE DE KIYMETLİ SEKSİ GENÇ YILDIZIMIZLA GAYETLE ACIKLI BİR FİLM DE OYNAR MISINIZ? ROL FELÂN İSTEMİYORUZ. SADECE İKİ SAAT AĞLA, MİLLETİ DE AĞLAT BU KADAR YETER.

?

ROL'Ü BEN YAPARIM ŞEKERİM...

SONU HAFTAYA

Vedat SAYGEL

ELLİ yıl sürecek yaşamının ilk «Of» unu, altıncı yaşına bastığı gün çekmişti.

O güne dek belki daha önce de dertlendiği, sevindiği olmuştu; ağladığı, güldüğü olmuştu ama, içinden geldiğince, bilinçsizce yapmıştı bunları.

Fakat altıncı yaşına bastığı ilk gün kapının eşiğinde oturmuş, annesinin eline tutuşturduğu kuru ekmeği gevelerken, «Of» çekmesinin nedenini biliyordu.

Daha iki gün önce yaş günü kutlanan komşu çocuğu geldi gözlerinin önüne. Bütün ev halkı seferber olmuştu. Pastalar yapılmış, masalar kurulmuş, mumlar dikilmiş, mahalle halkı eşiktekiyle beşiktekiyle Serdar'ların evine dökülmüştü. Bir anda hediye yağmuruna tutulmuştu çocuk!

Elindeki kuru ekmeği gevelerken bile iki gün önce yediği pastanın tadı damağındaydı hâlâ.

— Off! diye bir iç geçirdi. Benim yaş günlerim de Serdar'ınki gibi bir yapılsa.

Yok mu ya, mutluluktan deliye dönerdi! Ondan sonra isterse bütün bir yıl kuru ekmek yesin, umurunda olmazdı.

Yedinci yaşına bastığı gün anası, babası; bir yıl önce Serdar'a yapılandan eksiksiz bir hazırlığa giriştiler. Giymediler, çocuklarını giydirdiler. Yemediler, içmediler, pastasıyla, limonatasıyla bir masa hazırlayıp mahalle halkını dâvet ettiler. Küçük bir dağı andıran hediye oyuncaklarının arasında, pastanın üstündeki mumları üflerken gene mutlu değildi oğlan:

— Ooof, of! diyordu kendi kendine. Tankım olmuş, kurşun askerlerim olmuş neye yarar? Kolalı bembeyaz yakalı okul önlüğüm olmadıktan sonra...

«Mutluluk» dendi mi, arkadaşı Volkan geliyordu gözünün önüne. Henüz okula kaydı yapılmadan, okul giysileri hazırlanmıştı bile!

Biricik yavrularının arkadaşlarından eksikli yaşamasına hangi ana babanın yüreği elverir? Okulların açılmasına dünyanın zamanı olduğu halde, en güzelinden bir önlük alıp geçirdiler sırtına. Çocuğun yüzünde görecekleri mutlu bir gülücük, çektikleri onca sıkıntıyı unutmalarına yeterdi doğrusu. Fakat umdukları aydınlığı göremediler yüzünde. Dertliydi oğlan. Hem şöyle böyle değil, yürekten dertliydi!

Volkan'ınki gibi önlüğü olmuş neye yarar?

— Ah, bir de Bülent'in çantası gibi çantam olsa...

İkinci sınıfa başlarken, Bülent'in çantasından daha gösterişli bir çanta aldılar çocuklarına. Eh asık suratı gülerdi artık. Paketi açıp, çantayı çıkardılar ki, a! O da nesi? Oğlanın suratı bir karış! Hani dokunsan ağlayacak!

— Ulan! diye çıkıştı babası. Çantayı beğenmedin mi?

Somurtkan, cevap verdi:

— Beğendim.

— Sevindin mi?

— Sevindim.

— Peki, neden yüzün gülmüyor?

Cevap vermedi.

— Çocuğun üstüne varma diye fısıldadı anası. Kitaplarının eski oluşuna üzülüyor zaar.

Kitaplarını yenilediler, yüzü değişmedi çocuğun.

— Belki üzüntü kaynağı pabuçlarıdır, dediler.

Pabuçlarını yenilediler, pantalonunu gömleğini yenilediler, sevgiyle bağırlarına basıp:

— Nasıl, mutlu musun? dediler.

Bön bön suratlarına baktı oğlan.

«Mutlu musun?»

Mutluluğu hiç tatmamıştı ki, mutlu olup olmadığını bilsin. Küçücük kafasıyla «Mutluluğun» eksiksizlik olması gerektiğini düşünüyordu. Oysa onun daha dünyalar kadar eksiği vardı.

— Mutluluk ha?

Onu bilse bilse şoförün oğlu Hamdi bilirdi. Kolunda bir saat vardı ki Hamdi'nin, güneşte ayna gibi parlayıp insanın gözünü alıyordu! Kol saati olmayan bir kimse, mutlu olabilir miydi?

İlkokul diplomasını aldığı gün özlediği saati koluna takıp sordu babası:

— Nasıl, şimdi mutlu musun?

Şaşkın bakışlarını babasının yüzüne dikti.

E, pes vallahi! Şu adamda hiç akıl yoktu doğrusu! Hani bunu bir başkası sorsaydı:

— Ulan moruk, derdi, mutluluk demek, kol saati demek mi sence? Bütün eksiğim bitti de, bir saat mi kalmıştı?

— Ah bir bisikletim olsa! diye geçiriyordu içinden.

Mutluluktan mum gibi erirdi şüphesiz! Fakat bisikleti olmayan çocuğa mutlu olup olmadığını sorulur muydu?

Lise bitirme sınavlarına hazırlanırken hiç beklemediği bir olayla karşılaştı. Baktı, babası yedeğinde bir bisikletle geliyor.

— Eh, dedi, bizim peder Bakırköy yolcusu galiba! Yahu senin gibi emekliye ayrılmış bir adam, bu yaştan sonra bisiklete binmeyi öğrenmeye kalkışırsa çoluk çocuğun maskarası olmaz mı?

Az sonra adamcağız yedeğindeki bisikleti uzatıp:

— İşte özlediğin, deyince anladı ki, peder keçileri temelli kaçırmış!

İlkokul çağında istenen bir şey, aradan yıllar geçtikten sonra gerçekleştirilirse önemi kalır mı?

Asık bir yüzle çekti aldı bisikleti babasının elinden. Adam küfür yemediğine şükredeceği yerde tutup bir de sormaz mı?

— Nasıl, mutlu musun şu an?

— Değilim, hiçbir zaman da mutlu olamadım! diye bağırmamak için güç tuttu kendini. Sadece dişlerini gıcırdatmakla yetindi.

Nasıl mutlu olsundu garip? İnsanın mutlu olabilmesi için, baba ekmeği yemekten kurtulması gerekirdi önce. Örneğin, kaptanın oğlu Sururi... Dilediği gibi kazanıp, dilediği gibi yaşıyordu. Üstelik, yaş değil, gün farkı bile yoktu aralarında.

— Ah, şu liseyi bitirmeliyim ki...

O mutluluğu tatsın, anası babası çocuklarında görmek istedikleri mutlu yüzü dünya gözüyle görsün!

Okulu bitirdi, bir işe girdi, başladı dilediği gibi kazanıp, dilediği gibi harcamaya. Ama, yüzünden düşen bin parçaydı gene! Gönlünü öyle bir dilbere kaptırmıştı ki, «Ah» dedikçe alev çıkıyordu ağzından!

— Nasılsın? diye soranlara...

— İyiyim, diye cevap veriyordu da...

— Mutlu musun? diyenlere, küfredeceği geliyordu.

İyice inanmıştı ki, o kızla evlenmeden mutluluk denen o erişilmez duyguyu tadamıyacaktı!

Eşin dostun yardımlarıyla kızı ailesinden istediler, yıldırım nikâhıyla iki genci başgöz ediverdiler!

Ulan hiç olmazsa fotoğraf çektirirken yüzün gülsün mübarek!

Yok, astı suratını, çattı kaşlarını! Artık iyice ihtiyarlayan babası:

— Bu surat ne oğlum? dedi. Kız dedin, aldık; düğün dedin, yaptık; ayrı ev dedin kiraladık. Sevinsene... Hâlâ mutlu değil misin yâni?

«Hayır» anlamında kaşlarını kaldırdı.

— Peki, neden? Mutlu olman için neyin eksik?

Neyi tamamdı ki? Ay dediğin göz açıp kapayana kadar bitiyordu. Kira vermek gerek. Moda sık sık değişiyordu. İnsanın karısını modaya uygun giydirmesi gerek. Maaş dediğin daha ayın ilk günlerinde bitiyordu. Gideri karşılayacak bir gelir bulmak gerek. Hani durumu, fabrikatör Cemal beyin oğlu gibi olsa, kolaydı. Bir eli yağda, bir eli balda, mutluluktan dörtköşe olurdu!

— Yeni gelir kaynakları ara, dediler.

Arıyordu zaten. Bulduğu gün, mutluluğu bulacaktı.

Çok geçmeden kayınpederini kaybetti, önemli bir miras elde etti. Dilediği gibi bir ev alıp kira derdinden kurtuldu. Kurtuldu ama, gülümsemeye fırsat bulamadı garip. Eşyasız evi ne yapsındı?

— Bir ayağım çukurda zaten, dedi babası. Neyin eksikse söyle alayım, dünya gözüyle mutlu bir gününü göreyim.

İki günde tamamlandı eksikleri ama, gülmek, insanın içinden gelmeli. Candan atılan bir kahkahaydı mutluluk.

— Peki, derdin ne gene?

— Çocuksuz evi ne yapayım?

Bir çocuğu olsa da ayak altında çıtı pıtı konuşarak dolaşsa, mutluluğu tatmakla kalmayıp, dolacaktı üstelik.

Nur topu gibi bir oğlu oldu:

— Kızım olmalı ki, dedi.

Kızı oldu:

— Kendi başıma bir iş kurmalıyım ki, dedi.

İşi oldu:

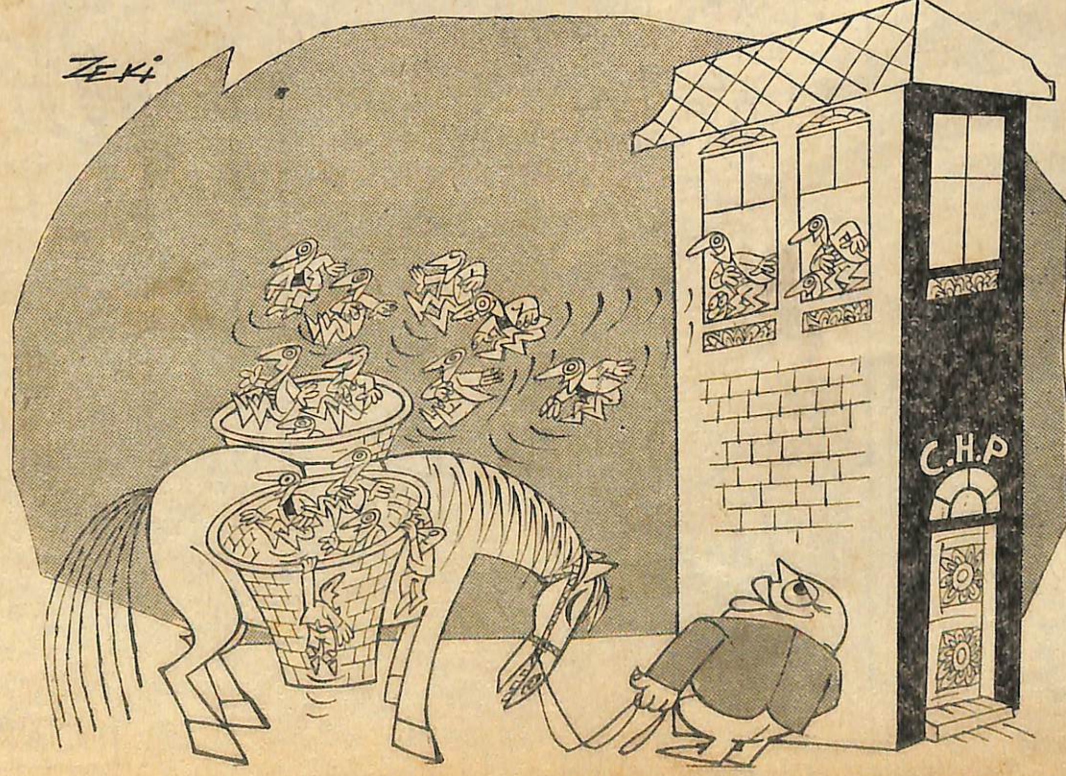
— Çok kâr getirmenin yolunu bulmalıyım ki, dedi.

Kazancı arttıkça yüzü asıldı, serveti çoğaldıkça kaşları çatıldı, elli yaşında sıkıntıdan, üzüntüden hasta yatağına düştü!

Giderayak topladı soyunu sülalesini başına, dedi:

— Mutluluğa hasret yaşayıp, hasret gitti yazarsınız mezar taşıma!

Vedat SAYGEL

— Kırk CHP'li üye, AP'ye girdi. —

İNSANOĞLU

Duramaz insanoğlu rahat
Arar..
Sorar..
Gider.
Bir Ay'ımız vardı
Bize mehtabını veren
Düşündüren, iç çektiren
Başlıkları giydi bizimkiler
Uzay gemilerine bindiler
Bir AY kalmıştı bâkire
Onu da ellediler.

İSMET ÇELİK

SÖYLE KULUM

Birinci filmi seyretmiştik. İkinci filmin başlamasını bekliyorduk. Filmden etkilenen yanımdaki gençler habire boğuşuyorlardı. Bir ara içlerinden birisi:

— Yâ Allah! diye bağırdı.

Balkondan kalın bir ses yükseldi:

— Söyle yâ kulum!...

Attilâ KANBİR
Işıklar Cd. Derehan, kat 2, No 13
Anafartalar/ANKARA

(Zülfükâr ÖRÜN)

— Böyle uçarı kız görmedim birader!..

REPETE

Fransa'ya çalışmaya giden vatandaşlarımızdan biri, iyice acıkınca bir lokantaya dalar. Gelen garsona, lisan bilmediği için yemek listesindeki bir yazıyı göstererek siparişini verir. Garson çorba getirip bizimkinin önüne koyar. Çok iştahlı olan bizimki yan masadaki adamın tavuk yediğini görür. Bu adam iyi yemek ısmarlamasını biliyor, o ne ısmarlarsa ben de onu söyleyeyim, diye düşünür.

Garsonu çağıran Fransız, tavuk artıklarını göstererek «Repete» der. Sıra bizimkine gelince, o da repete der iştahla tavuk bekleyen bizimkine yine çorba, diğerine yine tavuk gelmiştir.

Kafası atan bizim vatandaş, garsonun yakasına yapışır: «Ulan Avrupa gibi yerde adam mı kandırıyorsun? Onun repete'sine tavuk bizim repete'ye çorba mı?!.» der.

NOT: «Repete» Fransızcada bir daha mânasına gelir.

Ekrem TERZİOĞLU
Tahsin Soylu Cad. No: 229
Anamur/İÇEL

Sizin için

(Nuri BİLGİN)

ŞARKILAR VE YANKILARI

«Bir ateşim yanarım. Külüm yok dumanım yok.»
(Havagazısın)
«Bu son şarkımda sen varsın. İlk şarkımda da sen vardın.»
(Orta şarkında kim vardı?)
«Unuttun mu aşkımıza ettiğimiz yemini?»
(O anda ayağımın birini havaya kaldırmıştım.)
«Ellerim böyle boş, boş mu kalacaktı?»
(Ellerindeki fincanı düşürmeseydin!)
«Bu ne acı, bu ne keder!»
(Beğenmiyorsan geri ver.)
«En güzel günlerini demek bensiz yaşadın.»
(Yaylan, geç kaldın.)
«Ne demiştin, niçin caydın sözünden?»
(Daha güzelini buldum.)
«Ne yeşili ne siyahı!»
(Beyaz ister misiniz?)
«Hangi bağın bağbanısan, gülüsen?»
(Söylemiyecağam.)

A. ŞAHİN GARİP
Emirli Köyü Öğretmeni — Ödemiş/İZMİR

ZAHMET ETMEYİN!

Çakaloğlu Mustafa, şehrimizin sevilen, görmüş geçirmiş, akşamcı bir kişisidir.

Bir gün iyice sarhoş olduğunu gören arkadaşlar, kendisine bazı şeyler yedirip ayıltmak isterler. Çakaloğlu:

— Zahmet etmeyin, ben kafayı bu hale getirinceye kadar ne kadar masraf ettim bilir misiniz? der.

İhsan EMİROĞLU
Bahçelievler, Melikgazi Sokak No. 21 — ÇORUM

ARMAĞAN

Ruhumu çevrene serdim
İsmin bir taç kendin kağan
Bahçemden çiçekler derdim
O taç'a benden armağan.

MİTHAT YILMAZ

İSİMSİZ...

Gözlerim kapalı uyuyorum,
Gözlerim açık uyanıyorum,
Uyandıkça zam
Uyudukça zam
Kapıyorum, açıyorum
Kapıyor, açıyor
Kap, aç
Kaaç.

ŞENGÜL ARISOY
Yeniyol mahallesi No: 6/A
Bor/NİĞDE

NE OLUNUR?

Pedagoji dersi yapıyoruz... Sınıf bir hayli kalabalık. Hoca, anlattığı konuya örnek verebilmek için bize şöyle bir soru yöneltti:

— Arkadaşlar, örneğin siz mezun olunca ne olacaksınız?

— Öğretmen, efendim...

— Memnun olacağız, efendim ..

— Evlenip, baba olacağız, hocam!...

Diye her kafadan sesler çıktı.

Gürbüz GÜVEN
Atatürk Üni. Ed. Fak. Fr. dili ve Ed. ERZURUM

(Haldun ULUSOY)
Yazısız

ARMUT

Arkadaşlarla birlikte bir lokantada bulunuyorduk.

Yemeğin sonuna doğru tam meyve yerken masamıza bir arkadaşımız geldi. Sohbete o da iştirak etti. Bir ara dedi ki:

— Armutlarınız hiç de iyi değilmiş.

Arkadaşlardan birisi şöyle cevap verdi:

— Senin geleceğini bilmiyorduk.

Eriş ASİL
Tandoğan Meydanı, Kültür Sok. 5/B ANKARA

Aksaray geçit köprüsü açıldıktan sonra:

(Sinan GÜNGÖR)
Yazısız

SULAMIŞ

Bakkal baba müşteri ile dertleşiyordu. İlkokul birinci sınıfa giden kızı Neclâ da yanlarındaydı.

Bakkal baba müşteriye:

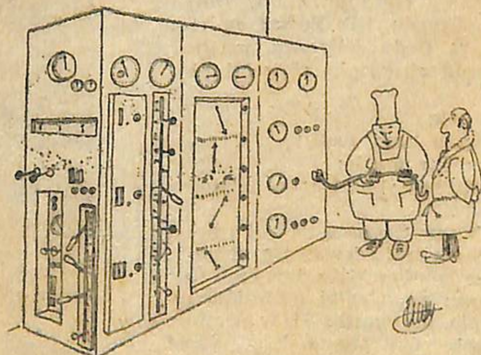
— Sorma arkadaş, işler berbat. Ne gelen var, ne giden. Bu gidişle iflâs edeceğiz. Kasa da suyunu çekti, dedi.

Bu son sözü duyan Neclâ'nın bardağı kapmasıyla çeşmeden doldurup kasaya dökmesi bir oldu. Ardından da babasını teselli etti:

— Sen üzülme baba, ben kasayı suladım.

Celil PISTIL
Kaplangül Muhasebe Bürosu, Eski Sebzeciler içi No: 8/A, kat: 2
ANTALYA

— Elektronik beyin, günlük hayatımıza giriyor. —

— Biber dolma, pilâv, pilâki, salata...

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

«Anaaam anaaam, ne de iri galçaları var bunnarının.»

Yanındaki şayet babası değil de, kendi yaşıtındaki bir arkadaşı olsaydı, bol bol konuşurdu bu lâfları amma, insan babasıyla böyle şeyler konuşamazdı ki. Onun için durmadan içini çekiyor, ofluyor, pofluyordu kadınları gördükçe.

İnşaata vardıklarında beş altı amele temele girmişler, kazıyorlardı. Başlarında da iyi giyinmiş biri vardı. Paltosunun yakalarını kaldırmış, ağzına sigarasını takmış, kazmalara, küreklere bakıyordu... Yaklaştı Halo dayı:

— Selâmünaleyküm, dedi.

Ameleler Halo dayının selâmını sesli olarak aldılar amma, iyi giyinmiş adamın dudakları ancak belli belirsiz kıpırdadı. Sonra, inşaatın biraz ilerisinde duran otomobiline atladığı gibi gitti.

İlerde, sarı bıyıklının biri, kazmanın birine sap takıyordu:

— Hayrola baba? dedi.

— Heç oğul, dedi Halo dayı, biz amalelik işi arıyoruk da...

— İş mi?

Sarıbıyık, elindeki kazmayı fırlattı attı:

— İşse buyursun...

Halo dayı, yerden kazmayı aldı, şaşırmıştı, sımsıkı tuttu kazmayı, tuu dedi ellerine... Böyle çabuk iş bulmak, gözlerinin içi gülerek baktı oğluna. Sanki nah define, şu toprağın altındaydı, elindeki kazmayla iki tane vurursa ortaya çıkacakmış gibi heyecanlandı:

— Allah, dedi, Allah!...

Kazmayı, olanca kuvvetiyle salladı toprağa...

Sarıbıyık bağırdı:

— Sen değil sen, ver kazmayı o yanındaki delikanlıya...

Birdenbire, kupkuru, kaskatı mermer oldu sanki o yumuşak toprak... Çatırdadı katılığından, bölündü, parçalandı, derin derin kuyular oldu, hazine uçtu gitti bu kuyuların en altına... Kazma havada kaldı...

— Duymadın mı baba, ver o kazmayı yanındaki delikanlıya!...

Bir oğlunun gözüne baktı Halo dayı, bir sarıbıyığın... Sonra, çalışan amelelerin... Ameleler de durmuşlar Halo dayıya bakıyorlardı.

Duymadı sanki Halo dayı, yukarıya kaldırdığı kazmayı, bir daha, bir daha vurdu yere... Sanki bir an önce dünyanın dibini bulmak istiyormuş gibi üstüste yapıştırdı kazmaları toprağa... Dişleri sıkılmıştı, kulakları zonkluyordu, tüm kasları kazmaya yükleniyordu... Vuruyordu Halo dayı, nefes almadan, dinlenmeden... Burnunun ucundan terler damlıyordu yeni kazılmış mis kokan toprağa... Sanki suluyordu toprağı yumuşasın diye... Sonra, indiriyordu yine kazmayı, indiriyordu...

Sarıbıyık gülerek yanına yaklaştı Halo dayının:

— Dur baba, dur, dedi, şimdi kolunu, köprü kemiğini çıkaracaksın...

Durmuyordu Halo dayı, onlar dur dedikçe, sanki gazına basılmış bir makina gibi, daha çok inip kalkıyordu kolu... Her kalkış inişinde kocaman kocaman çukurlar açıyordu toprakta... Gözünün önüne Dingil Zako geliyordu, Dik Yussuf geliyordu, Şişgo Bedo geliyordu, vuruyor vuruyordu gözlerinin gözlerinin üstüne.

Sarıbıyık:

— Amma haaa, dedi.

Başka bir amele:

— Bak sen yahu dayıya buldozer gibi...

— Ulan ne gazma sallayış bu beee!

Sarıbıyık tuttu kazmanın ucunu... Gözgöze geldiler Halo dayıyla... Gür kaşlarının çevrelediği gözlerinde umut ışığı parlıyordu Halo dayının, varolmak veya olmamak... Şayet Halo dayı vardıysa, kazma da vardı, kürek de vardı, şayet yoktuysa, hiçbir şey yoktu artık...

Sarıbıyık:

— Tamam baba tamam, dedi kazma sende kalsın... Bu kim yanındaki?

Halo dayı, sıkı sıkı sarıldı kazmasının ucuna:

— Oğul, dedi soluk soluğa, benim oğul, İdiris...

— Tamam tamam, ikiniz de çalışın...

İdiris'e seslendi:

— Hadi git, sen de şu köşedeki kazmalardan al gel bi tane...

Öteki ameleler:

— Dayı, dediler, hoşgeldin.

— Hosbulduk oğul...

— Memleket nere? diye sordu biri.

— Mescitli, kövdenik biz...

Başka biri sordu:

— İyi amma dayı sen niye geldin bu yaşınla bu başınla İstanbul'a?

Cevap vermedi Halo dayı...

Başka bir amele:

— Toprak yok mu melmekâtta? diye sordu.

— Var oğul, var amma, üç dölüm... Yarısı gıraç, yarısı da daş...

Bağırdı Sarıbıyık:

— Hadi gırgırı bırakın, sallayın kazmaları...

Halo dayıyla oğlu yanyana giriştiler. Toprağın kokusu, Halo dayıya kendi tarlasını hatırlatmıştı birden. Amma böyle değildi ki tarlası, taştı, çapardı, bir eksen zor zor üç dört alırdın...

Sarıbıyığın gözü Halo dayının üzerindeydi:

«İlk gösteriş» diyordu içinden. «Şimdi biraz sonra kehleyip bir yana düşer.»

Amma hiç de öyle değildi. Halo dayı'nın kolları gittikçe açılıyordu. Kazmaları daha sık vuruyordu yere. Öteki ameleler Halo dayıya bakıp, kıs kıs gülüyorlardı.

«Bakalım ihtiyar ne zaman pes diyecek?» diyorlardı.

Aldanıyorlardı. Halo dayı, sanki altmışüç yıldır kuvvetini, buraya, bu bilmem kimlerin oturacağı apartmanın temeline saklamış gibiydi. Kazmayı her vuruşunda, en çok onun kazma sesi çıkıyor, oğlununki bile, sanki kuma saplanıyormuş gibi fıs diyordu. Gözlerini hiç kaldırmıyordu topraktan. Vurdukça gümlüyordu kazma...

«Ölmüş ha Halo, geder galırmış oralarda ha Halo... Kirman yarığı, hikmeti Hüda, şak diye bir gecenin içinde ortadan ikiye bölünürmüş inanırlarmış da, Halo'nun arkasına iki öküz dakıp geldiğine inanmazlar. mış...»

Daha hınçlı vuruyordu kazmayı... Ellerini arada bir tükürüklüyor, hıh diyor, hıh diyor, yapıştırıyordu...

— Yaa dayı, dedi başka amelenin biri, bu yaştan sona gaderde Isdanbıl'larda çalışmak da varmış...

Halo dayı, kazmasının ucundaki keseğe hızla vurduktan sonra:

— Sıç oğul gadere sıç, dedi. Arının da gaderi ölese, el âleme bal yapıp yidirmek...

Başka biri:

— Ohoo, dayıda filozofluk da var ha, dedi.

Halo dayı, burnunun ucundan akan teri, topraklı eliyle sildikten sonra:

— Yokluk insanı her bok yapar, dedi...

Tekrar Sarıbıyığın sesi duyuldu:

— Heey gırgırcılar, size yevmiye veriyoruz, götürü değil, sallayın bakalım kazmaları, dedi...

Hiç konuşmadı Halo dayı ondan sonra. İdiris ise, zaten konuşmazdı. Hele eline kazmayı aldıktan sonra, eli kazmada, gözü toprakta, kafası başka yerdeydi:

«Gazmanın ucuna dakılmalı ki bir çölmek altın, gedip o gıznan yimeli, sona memesinin arasına binnikler yapışdırmalı.»

Öğle paydosunda kazmayı en son bırakan Halo dayı oldu. Ameleler, birer ikişer, yan taraftaki toprağı kazılmamış yüksek yere geçtiler. Yalnız İdiris, gitti, karşı apartmanın gölgesine oturdu. Hava soğuktu amma, nedense İdiris'in içi alev alev yanıyordu. Halo dayı, oğlunu diğer amelelerin olduğu yere çağırdı:

— Gel oğul gel güneşe, terin soğudu mu yandın belle... dedi.

Ameleler nedense zeytin ekmeği çok severler. Öğle paydoslarında tek yedikleri hemen hemen odur. Kışın zeytin ekmek yazın domates ekmek. Onun için, öğle paydosu olur olmaz, birer ikişer en yakın bakkalın yolunu tutarlar. Bir ekmeğin yanına, sekiz on zeytin tanesi alırlar, elli gram, en fazla yüz gram. Her zeytini iki lokmada, hele hele zeytin çekirdeğinin dille bir güzel sıyrılıp, üzerinde hiç zeytin bırakılmamasında, kazma sallayışları kadar ustadırlar. Zeytin ekmek yenildikten sonra, ardından tas tas su içilir. Böylelikle midedeki ekmek şişer şişer, tam midenin büyüklüğünü alır. Ondan sonra, elini midesine vuran amele:

— Oh, çok şükür Allah'a, karnımız bugün de doydu, der.

Halo dayı da kalktı amelelerin yanı sıra, bakkal dükkânına vardı, iki ekmek aldı cıkınındaki son paralarla, yanına da yüz gram zeytin aldı. Sağolsun, amelelerden biri de tedarikli gelmiş, yanında toz biber getirmişti. Ondan da döktüler kara kara zeytin danelerinin üzerine, baba oğul giriştiler. İki ekmek tükendiğinde, kâğıdın içinde iki zeytin tanesi kalmıştı, Halo dayı onu tekrar kâğıdının içine sararak cebine soktu:

— Biz, dedi, esgerlikde bu iki zeydin denesiynen bi günü savuşdururduk!

İnşaatın kulpu kırık testisi duvarın dibindeydi, yanında da bir tas vardı yamru yumru... İşçiler, sırasıyla, ikişer bardak, üçer bardak sularını da içtikten sonra, yeni kazılmış toprağa, döşeğe uzanır gibi uzandılar. Başka zaman olsaydı, hiç konuşmazdı bu insanlar. Sızlayan kollarının, inleyen bellerinin seslerini dinleyerek, sırtüstü uzanır, paydosun mümkün olduğu kadar tadına varmaya çalışırlardı. Amma, bugün aralarına yeni bir işçi katılmıştı, gerçi sıradan bir işçi olsa neyse neydi amma bu yeni işçi Halo dayıydı. Upuzun sakalıyla, gür kaşlarıyla, pırıl pırıl yanan gözleriyle, oturduğu zaman bile dimdik duran beliyle, sanki hayat savaşına meydan okuyan bir hali vardı. Boynunun kırışıklığının yanında, saçlarının dökülmemiş olması, kazma sallayışındaki iştahla, ekmek yeyişindeki usanılık, genç mi, ihtiyar mı dedirtemiyordu birdenbire insana. Ama gerçek olan bir şey vardı, Halo dayı tastamam altmışüç yaşındaydı. Belki bu yaşa değin dirl kalmışsa, çalışmamış olmasındandı, boynu kırışmışsa, Mescitli'nin yokluğundandı... Velhasıl Halo dayı, güreş meydanına çıkmış bir ihtiyardı...

Amelenin biri:

— Dayı, dedi, sana bu yaşdan sonra çalışmak deyil, oturmak düşer, bak aslan gibi oğlun var, o getirecek, sen yiyecen...

Bunu söylerken, amele, İdiris'in gözüne baktı. Ama İdiris bakmıyordu ona. Sonra diğer işçilere döndü:

— Haksız mıyım gardaşlar? dedi.

— He, dediler ötekiler...

— Oğul, dedi Halo dayı o işçiye, ben gendi gönlümnen geldim Isdanbıl'a. Burada çalışacam ve iki öküz alacam...

— Öküz mü? dedi başka bir işçi, ne yapacaksın öküzü?

Halo dayı, gülmekle kızmak arası:

— Kesip etini yiyecem, bre herif öküz n'apılır ki? dedi.

— Eee tarla yokmuş, dedi başka biri.

— Olmasın. Oğlanın vavukluşu neyse, benim de öküzlerim o...

Amelelerden en genç olanı sırıttı:

— Dedee dedee dedi, hec yavukluynan öküz bir olur mu ki? Sor hele oğlana.

Gülüştüler...

Halo dayı gülmedi, tabakasını çıkararak bir sigara sardı, sonra ötekilere uzattı tabakasını:

— İçen varsa, sarsın içsin, dedi.

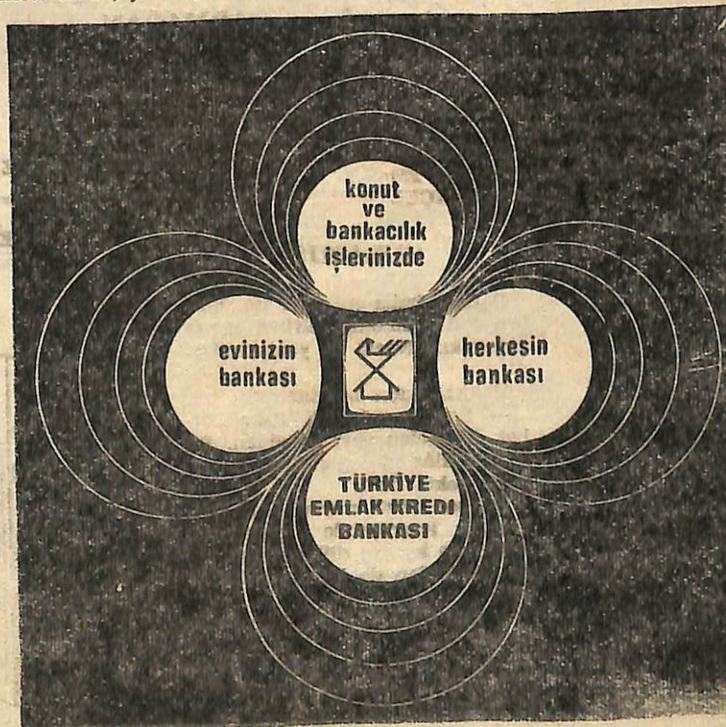
İki amele tabakadan tütün sarıp içerlerken Sarıbıyık geldi, Halo dayının yanına oturdu:

— Eee, dayı, dedi, senle yemiye pazarlığı yapmadık ne vereceğiz de bakalım?

Halo dayı umutla baktı Sarıbıyığın yüzüne. Sarıbıyık para lâfı ediyordu, hayır, daha doğrusu, boz öküzle kara öküzün lâfını ediyordu.

— Sen bilin oğul, dedi.

(Devamı var)

(Basın: 60848 - A - 2167 — 86)

ARANIYOR

Bulana:

10.000 Lira

Sevgili okurlarımız,

Biliyorsunuz, AKBABA elli yaşında bir delikanlıdır bugün. Bu yaşta başka bir dergi tanıyor musunuz? Elli yıl demek, en azından Türkiye Cumhuriyeti devletinin yaşı demektir. Takdir edersiniz ki, yarım yüzyıllık bir ömür yalnız Türkiye için değil, bütün yeryüzünde ulaşılması güç bir süredir. AKBABA bu yarım yüzyıllık sürekli ve şerefli hayatı sizin sevginize borçludur. Bizim kalemlerimiz, fırçalarımız bu sevgiden güç alıyor, şevk alıyor, cesaret alıyor.

Bu sevgiye lâyık olmak için hiçbir şeyimizi esirgemiyoruz. Sizlere daima daha iyisini, daha güzelini vermek için yarışıyoruz.

İşte, bu sayımızdan itibaren yeniden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir yarışmaya başlıyoruz:

ARANIYOR

«ARANIYOR» yarışmasını her hafta merakla izleyecek, gülecek, düşünecek ve

10.000 Lira

kazanabileceksiniz.

Bu yepyeni yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli resimli, yazılı, bulmacalı konu ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Bu renkli, resimli, yazılı, bulmacalı konuda daima bir şey (örneğin, katil) veya şeyler (örneğin, suçlular) ARANIYOR olacak ve sizler de bulmaya çalışacaksınız. Cevabınızı bir kâğıda yazacak, isminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra «ARANIYOR» kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

AKBABA Dergisi
Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

«ARANIYOR» kuponunu kesip göndermeyenler, doğru cevap verseler dahi yarışmaya katılamıyacaktır.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konulu bulmaca ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız cevaplarını bir kâğıda yazıp, bir «ARANIYOR» kuponu ile yarışmaya katılacakları gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla «ARANIYOR» kuponu gönderenler fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Onüç sayı sürecek yarışma sonunda doğru cevap veren okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, «ARANIYOR» yarışmasının onüçüne de doğru cevap veren

10.000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 doğru cevap veren okurlarımız da çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Ne arıyormuş?

Bir saattir telefon kabininin önünde, içerdeki bayanın çıkmasını bekleyen adam sonunda dayanamayıp:

— Size yardım edebilir miyim? diyerek kabine daldı.

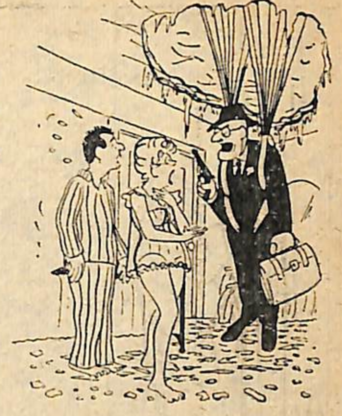
Harıl harıl rehberin sayfalarını inceleyen kadın sevinçle cevap verdi:

— Çok nâziksiniz. Hani öylesine bunalmış, öylesine yorulmuştum ki...

— Kimi, ya da nereyi arıyordunuz?

Kadın, ciddiyetle cevap verdi:

— Bir kaç gün sonra doğum yapacak olan arkadaşımın çocuğuna güzel bir isim arıyordum!

— Seni bir gün suçüstü yakalıyacağımı söylemiştim ya!..

Bu kadarı da fazla

Adam, sokağa çıkmaya hazırlanan oğluna sordu:

— Boynundaki kravat kimin?

— Senin baba...

— Sırtındaki de galiba benim gömleklerimden biri...

— Evet baba.

— Ya belindeki kemerle, ayağındaki pantalon?

— Onlar da senin.

— Bana giyecek bir şey kalmadı mı yâni?

— Şapkanla terliklerin bıraktığın yerde duruyor baba.

Problem

Dertli kadın:

— Ne yapacağımı bilmiyorum kardeş, diyordu arkadaşına. Kız, onsekiz yaşında... Cinsel konularla ilgili bazı şeyleri öğretmenin zamanı çoktan geldi, fakat söze nerden başlayacağımı bilemiyorum. Benim yerimde olsaydın, ne yapardın?

— Ne yapacağım kardeş, diye cevap verdi beriki. Kızımı bir arkadaş gibi karşıma alırdım, bilmediklerimi öğrenmek için onun tecrübelerinden yararlanırdım!

Yabancı dil

İlk defa Paris'e gelen Alman, bir gazinonun terasına kurularak işaretle çağırdığı garsona, yanındaki «Almanca - Fransızca el kitabı» nın yardımıyla bir konyak söyledi.

Biraz sonra içkisi geldi, Haas pratik konuşma kitabını açtı, ilgili sayfayı buldu ve söylemesi gereken sözleri aynen kitaptan okudu:

— «İçki getiren görevliye duruma göre mersi mösyö, ya da madam denir.»

— Affedersiniz, bu tarafınız serbest mi?!.

— Kabinesine bakılırsa, şu adamda çok iş var!..

Dikkat, dikkat!

Kalkmak üzere olan banliyö trenine son anda binen polis:

— Cüzdanlarınıza sahip olun bayanlar, baylar, diye seslendi. Vagonda iki yankesici var!

Ayağa kalkan orta yaşlı bir adam:

— Öyleyse ben bu vagonda durmam, diyerek dışarı çıktı.

— Ben de, dedi bir başkası. Birtakım şerefsizlerle yolculuk yapacağıma, vagon değiştiririm daha iyi!

Vagonu terkeden adamların ardından bir süre bakan polis, ikinci anonsu yaptı:

— Şimdi gönül rahatlığıyla yolculuk yapabilirsiniz. Hırsızlar gitti!

Yıldönümü

Sokak ortasında boylu boyunca yatan sarhoşu yerden kaldıran polis:

— Bu kadar çok içmeseniz olmaz mıydı sanki, diye söylendi. Kendinize yazık ediyorsunuz!

— Ne yazığı yahu, diye kelimeleri geveledi sarhoş. İçkiye başlayışımın birinci yıldönümünü kutluyorum!

Daha güzeli

Çıtı pıtı iki sekreter, genç patronlarından bahsediyorlardı. Biri:

— Ne kadar yakışıklı, dedi. Sonra ne kadar da güzel giyiniyor!...

Arkadaşı ekledi:

— Hem de ne kadar çabuk!...

— Hep şu «ses duvarını aşan» pilotların yüzünden oluyor!

Hesap

Nişanlılarla her karşılaşmasında ne zaman evleneceklerini soran adam:

— Kuzum, dedi sonunda, bildim bileli hâlâ nişanlısınız. Evlenmek için ne bekliyorsunuz?

Erkek cevap verdi:

— Oğlumuzun ilkokulu bitirmesini, kızımızın başlamasını!...

Son istek

Nicoletta ile Rodolfo'nun düğün merasiminin hazırlığı görüşülüyordu. Enerjik ve ne yapacağını bilen Rodolfo, müstakbel kaynanasına şu direktifi verdi:

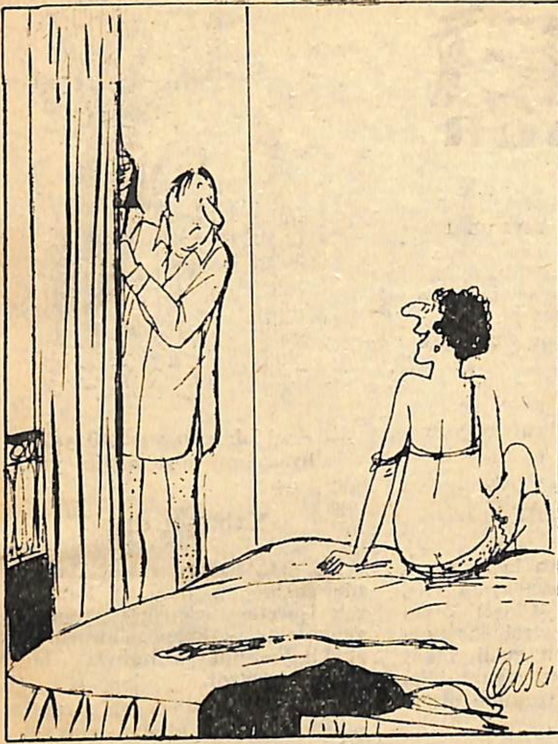
— Dâvetlilerin otuz kişiyi geçmemesini istiyorum, dini merasimin saat tam onbirde yapılmasını istiyorum. Düğün ziyafetinin en çok saat yedide nihayet bulmasını istiyorum, zira o saatte hareket edeceğim...

Kaynana, bu sırada bitişik odada bulunan kızının yanına giderek:

— Bak kızım, dedi, senin Rodolfo, yalnız «istiyorum, istiyorum» demekten başka bir şey bilmiyor.

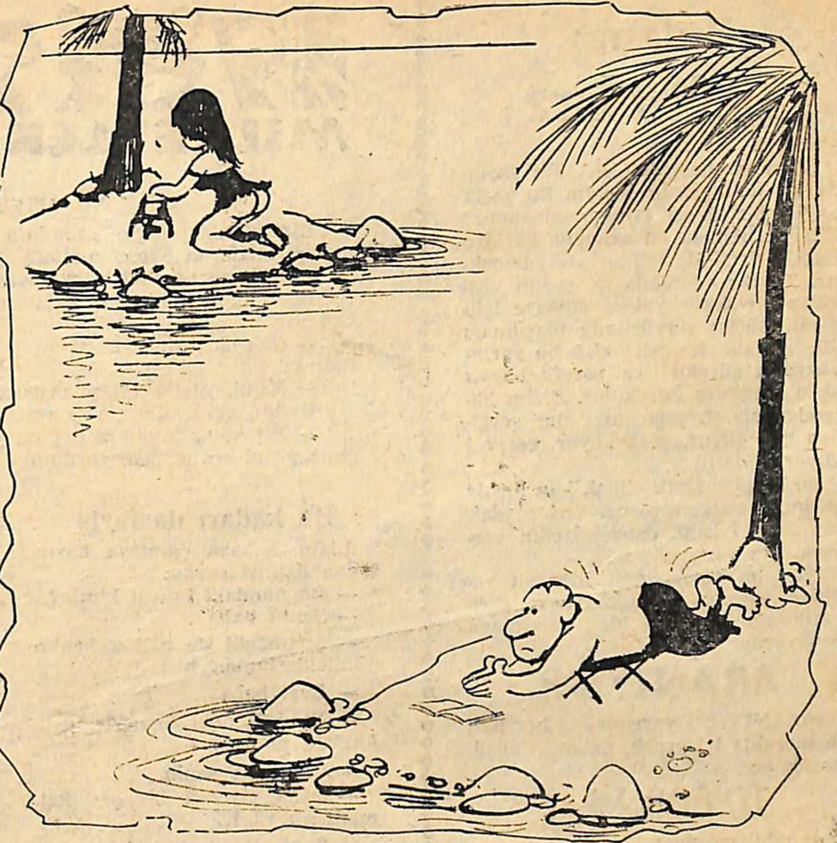
Nicoletta, umursamaz bir tavırla:

— Aldırma anneciğim, dedi, bırak son isteklerini söylesin!

– PERDELERİ KAPATMA. KARŞIDAKİ KOCAKARIYI ÇATLATMAK İSTİYORUM!

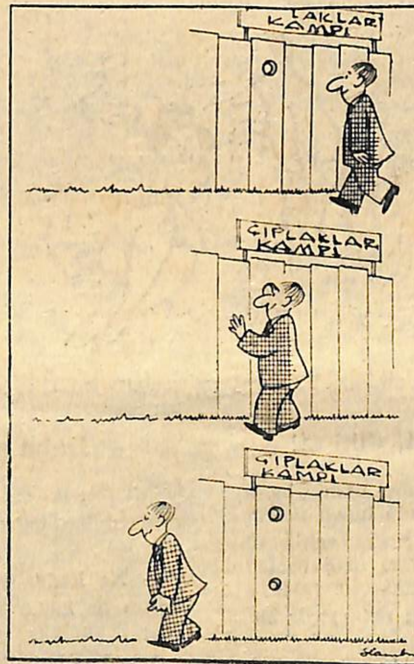
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

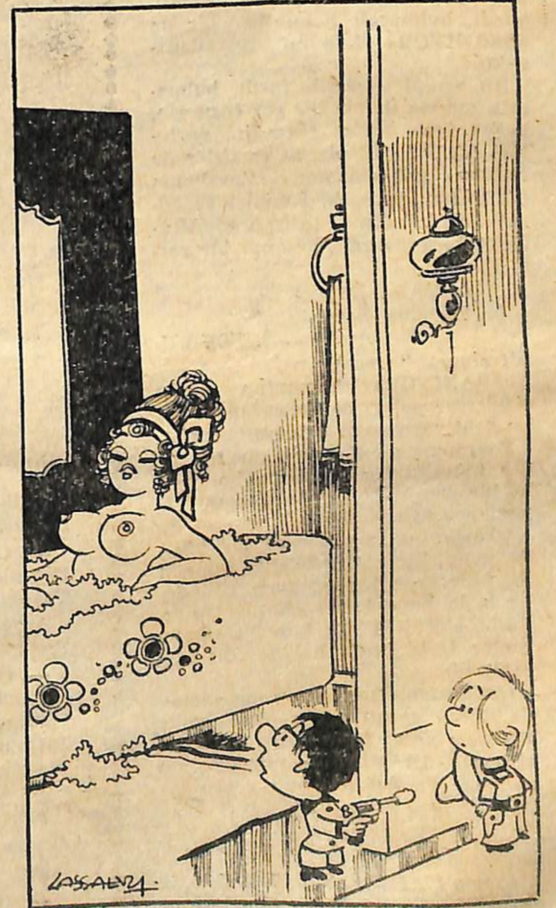
YAZISIZ

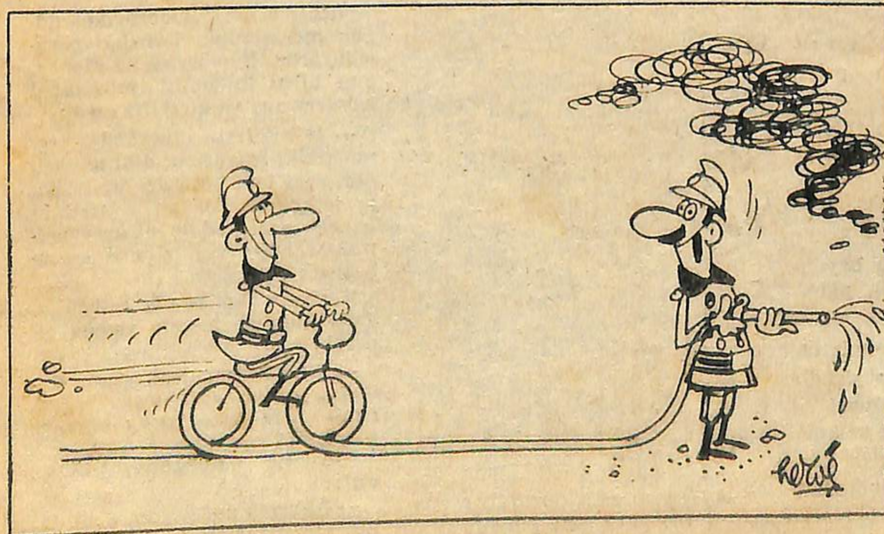

YAZISIZ

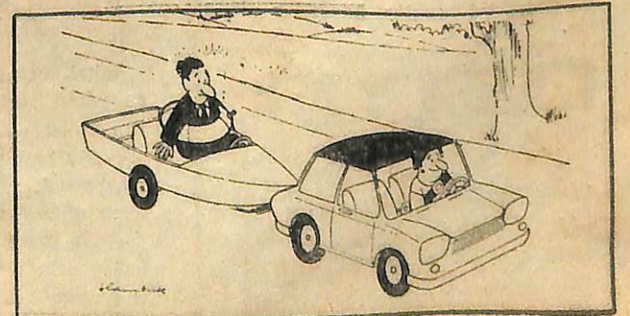

YAZISIZ

– SEN BAKMA... YAKARIM!..

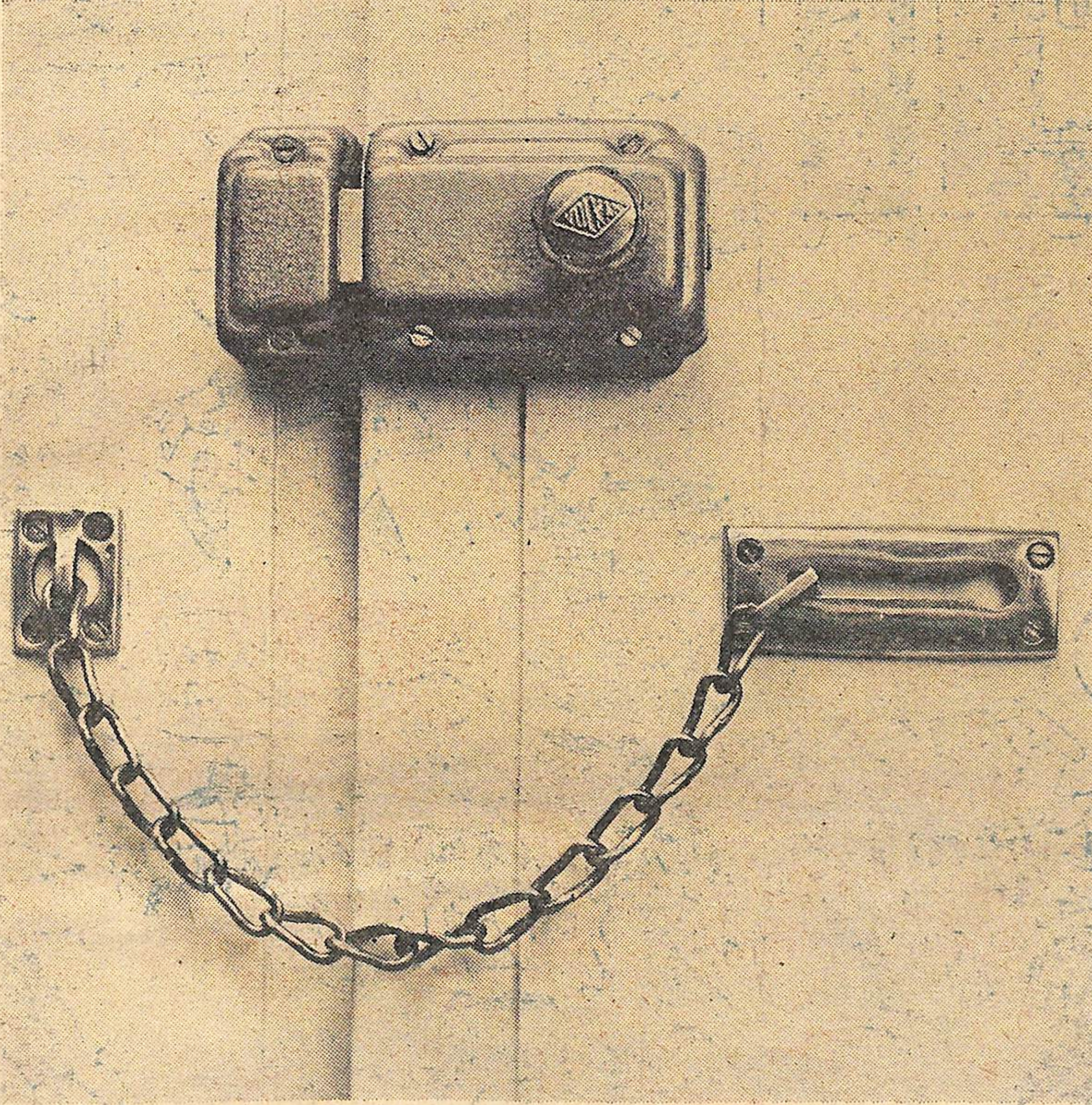

– HELE ŞÜKÜR, GELEBİLDİN!..

YAZISIZ

HER TEDBİR EMNİYET İÇİN....

....PARANIZIN İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ İÇİN:

Türkiye İş Bankası

ARANIYOR

BULANA

10.000

LİRA

KUPON No 1

Akbaba

Çaktığınız gibi, bunlar para ile tutulmuş kiralık kaatiller... Ancak, ortaya konan elli bini bir kişi alacak... yani (o adamın) kaatili olan. İşte aynı amaçla yola çıkmışlar. Bir an önce kaatil olup elli bini alma çabasındalar...

Biz size açıklamada bulunurken cinâyet işlenmiş bile. Bu arada kaatile ödeme yapmak için olay yerine gelen adam beklemediği bir durumla karşılaşmış... Kaatil hangisi?

az sonra polis gelmiş... bu defa
epsi kaatil olmadıklarını
söylüyor. Aslında aralarında
bir kaatil var... var ama,
acaba hangisi? Eveeet...
Kaatil aranıyor...
Bulan kazanıyor!..

